

Xuân Sơn Nặng Mây Vạn

Contents

Xuân Sơn Nặng Mây Vạn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	44
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53

Xuân Sơn Nặng Mây Vạn

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, ngôn thơ thích khóc niên hạ thiếu nữ công x phong lưu sủng nịnh thích bắt nạt người khác thụ, cổ đại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-son-nang-may-van>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Quỳnh

Chính là làm nhiều chuyện thất đức, sớm có ngày gặp phải báo ứng xác đáng. Ngay lúc Phượng Linh Quân kéo thân thể run rẩy gian nan xuống núi, rốt cuộc biết hối hận là gì rồi.

Hai canh giờ trước, hắc và sư đệ Vương Tử Chiêu cùng truy kích và tiêu diệt tên nghiệt dư còn lại của ma giáo, đem người đuổi đến dưới chân núi Vọng Xuân. Núi Vọng Xuân quanh năm bốn mùa như mùa xuân, tán cây rộng rãi cây cối um tùm, phù hợp để che mắt, nếu che giấu một hai người, so với mò kim đáy bể còn khó hơn.

May bọn họ đuổi nhanh, phí một phen khí lực mới tìm được tên nghiệt dư kia.

Tên nghiệt dư kia trong ma giáo cũng không phải tiểu nhân vật, trên giang hồ có thể coi là tiếng tăm lẫy lừng, công phu dĩ nhiên không tầm thường. Mà Phượng Linh Quân và Vương Tử Chiếu lại là hai đệ tử thủ hạ của chương môn võ lâm đệ nhất đại phái Vân Hoa, thiên phú cực cao, được chương môn chân truyền, tuổi còn nhỏ đã danh chấn thiên hạ, đối phó với tên nghiệt dư ma giáo này vẫn rất thoải mái.

Xong chuyện, Vương Tử Chiếu điểm huyết người nọ, trói lại dưới cây đại thụ rồi quay đầu nhìn Phượng Linh Quân xin chỉ thị, “Sư huynh, kẻ này xử trí thế nào? Giết chết?”

Phượng Linh Quân nói: “Thử thuốc?”

Wương Tử Chiếu không rõ, “Thuốc gì?”

Phượng Linh Quân khẽ mỉm cười, “Bách nhật hồng*.”

Wương Tử Chiếu: “.....”

Cái gì gọi là “bách nhật hồng”? Vương thiếu hiệp tự tay nghiền cứu chế tạo thuốc thúc dục, dược tính của thuốc vô cùng quý quái, lúc trước vừa mới chế xong không dám tìm người sống thử nghiệm, Vương Tử Chiếu liền nảy ra ý nghĩ dùng thử thuốc trên thân chó đực, sau khi trúng thuốc liền chạy đi tìm một con chó đực khác tăng tị, hai con chó giao hợp quần quýt lấy nhau, tình cảnh tương đối kịch liệt, khiến người xem trợn mắt há hốc mồm.

Wương Tử Chiếu đem chuyện đó cười kể lại cho Phượng Linh Quân. Linh Quân biết người sư đệ này thích chế thuốc, hai sư huynh đệ cùng một giuộc, âm thầm làm không biết bao nhiêu trò quỷ, đặc biệt còn nắm tay vào thanh lâu đạo, giao lưu trao đổi một ít kinh nghiệm với suy nghĩ không thể lộ ra ánh sáng.

Nói chung, Phượng Linh Quân và Vương Tử Chiếu đều là hai tên phong lưu bại hoại, ngoài mặt lại duy trì hình tượng cao thượng của đại đệ tử danh môn chính phái, bình thường thích dấu diếm bộ mặt thật.

Phượng Linh Quân từng nghe đến thuốc đó, hỏi Vương Tử Chiếu tên gọi là gì, cậu nói là “bách nhật hồng”, hần hỏi sao lại đặt cái tên đó thì cậu hèn mọn nở nụ cười: cái mông nở hoa như bách nhật hồng, chẳng phải rất phù hợp với dược hiệu của nó sao?

Lời tuy là vậy, nhưng dược hiệu của bách nhật hồng trên người với chó có giống nhau không? Chưa có ai thử qua.

Wương Tử Chiếu với Phượng Linh Quân không chịu thử thuốc, hai người bọn họ giống nhau, không có sở thích đoạn tụ, nhắc đến đã thấy buồn nôn, xú nam nhân sao có thể sánh bằng tiểu mỹ nữ thủy thủy nộn nộn?

Chính vì vậy, bách nhật hồng trước sau chưa có ai thử qua, Phượng Linh Quân rất hiếu kỳ, hôm nay cơ hội đến, sao lại không lấy tên ma giáo này tiêu khiển một hồi?

Chủ ý của Phượng Linh Quân rất thiếu đạo đức, Vương Tử Chiếu do dự, “Sư huynh, cái này, cái này quá không có đạo nghĩa.....”

“Đúng vậy đúng vậy.” Người bị trói dưới tàng cây nghe được liên liên miệng phụ họa, thấy Phượng Linh Quân không phản ứng lập tức chửi ầm lên, “Phượng Linh Quân! Uống công các người tự xưng là võ lâm chính đạo, lại đi lén lút lút lút làm chuyện bẩn thỉu! Muốn đánh muốn giết cứ tự nhiên, các người sao có thể làm nhục ta!”

“Phi.”

Phượng Linh Quân cười lạnh một tiếng, hần rất ưa nhìn, lông mày đôi mắt, sống mũi đôi môi, không có chỗ nào không đẹp, phối hợp với dáng người cường tráng và bạch y bay bay, một thân trường kiếm cưỡi ngựa trắng hành tẩu giang hồ, không biết mê đảo bao nhiêu nữ hiệp và khuê tú*.

Hần không nói nhiều, tiếp nhận bình thuốc Vương Tử Chiếu đưa qua, đem thuốc rót vào lòng bàn tay, rút kiếm bước tới gần tàng cây. Tên ma giáo nghiệt dư thấy không được liền đổi giọng xin tha, “Phượng đại hiệp, xin ngài hạ thủ lưu tình! Phượng đại hiệp.....!”

Phượng Linh Quân vẩy mũi kiếm, nghiệt dư ma giáo kêu rên, trên vai gã lập tức xuất hiện một vết thương, thuốc màu đỏ theo khe hở ngón tay Phượng Linh Quân chảy xuống, từng chút một tiến vào miệng vết thương.

Không biết cảm giác thế nào, có lẽ là không thoải mái, người kia bị kích thích mạnh tự giải khai huyết đạo, vùng người thoát ra khỏi sợi dây trói lấy gã, cả người không hề báo trước liền nổi điên, dùng bả vai đập mạnh vào người Phượng Linh Quân một cái.

Phượng Linh Quân không ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đang lúc muốn tránh đi thì cánh tay phải đau xót, không biết người kia từ đâu móc ra một cây chủy thủ, hướng về phía tim hắn đâm xuống, hắn phản ứng vô cùng nhanh, tránh được nhát dao chí mạng đổi lại một vết cắt dài trên cánh tay.

Tiểu thương, không đáng để ý đến. Phượng Linh Quân ngay cả mí mắt cũng không nhấc lấy một cái, nhưng đột nhiên đang lúc chảy máu, vết thương lại truyền đến cảm giác ngứa ngáy, hắn kinh ngạc cúi đầu, phát hiện bách nhật hồng dính trên cánh tay hắn, từng chút một hòa tan cùng dòng máu đỏ tươi.

Trước mắt Phượng Linh Quân tối sầm, hắn giận dữ giật lại chủy thủ, một đao chém xuống giết chết tên nghiệt dư ma giáo đang giãy dụa.

“Sư huynh!”

“..... Không sao.”

Hết thấy phát sinh quá nhanh, Vương Tử Chiêu chạy tới thì Phượng Linh Quân đã ném chủy thủ đi, lấy ống tay áo chùi miệng vết thương. Hắn bất động thanh sắc, phân phó Vương Tử Chiêu, “Người này giao cho đệ, huynh đi trước.”

“Sư huynh, huynh muốn đi đâu?” Vương Tử Chiêu vừa rồi không thấy rõ, không biết hắn cũng trúng thuốc.

Phượng Linh Quân không đáp lời.

Trên thực tế, được hiệu của bách nhật hồng đến rất nhanh, hai chân hắn đã bắt đầu mềm nhũn, cơ hồ đứng không vững, nhưng hắn một đời vang danh thiên hạ không thể hỷ ở đây, nếu để Vương Tử Chiêu biết, chẳng phải cười đến rụng răng sao?

.....Không đúng, mặt mũi mà mất chỉ là chuyện nhỏ, lý tử* mới không thể ném.

Nội tâm Phượng Linh Quân giãy dụa một hồi, làm bộ như đang nói chuyện phiếm, mở miệng nói: “Sư đệ, bách nhật hồng có thể có giải được không?”

“Không có. Sao vậy, sao sư huynh lại hỏi vậy?” Vương Tử Chiêu là một tên ngốc, cái gì cũng không nhìn ra, trái lại còn tặng thêm cho Phượng Linh Quân một đao, “Ai, thứ này muốn giải được gì chứ? Tìm đại một con chó đực —— ý đệ là người đực, không đúng, nam nhân, khụ —— sư huynh, ai sư huynh! Huynh hãy nghe đệ nói hết đã!”

“.....”

Phượng Linh Quân phất tay áo rời đi, vận khởi khinh công, đập nhánh cây bay xa.

~ Hết chương 1

~* : bách nhật hồng hay còn gọi là hoa tử vi

* : khuê tú tức là con gái nhà quyền quý

* : lý tử là lớp áo lót bên trong

2. Chương 2

Đường núi gập ghềnh, dưới chân Phượng Linh Quân run lên, ngã trái ngã phải tiến về phía trước. Hắn bị thứ thuốc thất đức kia dẫn dắt đến cực điểm, cả người nóng hổi, thứ bên dưới càng thêm khó chịu, thỉnh thoảng còn truyền tới cơn đau, đôi lúc lại hơn nhột, ê ẩm tê tê, cảm giác ươn ướt khác thường.

Trời dần ngã về tây, hắn không biết đi bao lâu, cũng không biết đi tới nơi nào, đường núi vốn chật hẹp bất chợt trống trải, trước mặt hắn xuất hiện mảnh đất trống, trên đất lại có một gian nhà tranh. Phượng Linh Quân nhìn chăm chú thật kỹ, nhà tranh được bao vây bởi hàng rào tre, trước cửa vào là con đường mòn thật dài, hai bên đường được khai hoang làm ruộng, trồng lương thực. Tựa hồ có người ở đây ẩn cư.

Phượng Linh Quân có chút ngoài ý muốn, nhưng hắn không để ý nhiều, bị được hiệu vậy khôn, hắn không chỉ thấy nóng mà còn khát nước cực kỳ. Nếu có thể mượn chỗ này tắm một thân nước lạnh, nhất định thân thể sẽ thấy tốt hơn.

Chân hắn như nhũn ra, lão đảo lắc lư đi về phía trước một đoạn, lúc này, được tính của bách nhật hồng đã toàn diện phát tác, trước mắt hắn mơ hồ, trong đầu chỉ nghĩ đến chuyện phát tiết, miệng lưỡi khô khốc, dù hắn có một thân võ công thâm hậu cũng không thể giải quyết được tình hình thân thể.

Phượng Linh Quân hối hận, hắn đáng lý nên cùng Vương Tử Chiêu cùng nhau trở về mới đúng, có lẽ Vương Tử Chiêu sẽ có biện pháp, tránh cho hắn một người không biết làm sao chịu đủ hành hạ, lưu lại nơi thâm sơn dã cốc, vạn nhất có chuyện.....

Nhưng hắn bây giờ đã mất hết mặt mũi.

Nếu Vương Tử Chiêu không có biện pháp, không thể không tìm một con chó đực —— không đúng, là nam nhân, vậy không bằng hắn đựng đầu cho chết, ở nơi thần không biết quỷ không hay này bỏ mạng, ít nhất có thể bảo toàn danh tiết.

Phượng Linh Quân suy nghĩ lung tung, cước bộ dưới chân chưa từng dừng lại, cả người lắc lư đi về phía trước.

Hắn đẩy cửa ngoài đi vào trong viện, đứng dưới mái hiên đối diện với miếng thịt khô.

Phượng Linh Quân đã sớm thần trí mơ hồ, miếng thịt khô dao động trong gió, mắt hắn liền theo đó mà lay động, lắc qua lắc lại, hắn thiếu chút nữa đã ngất xỉu, cả người bủn rủn đập cửa gỗ.

“Chi nha” một tiếng, cửa mở, người bên trong bước ra, đưa tay đỡ lấy thân thể lão đảo muốn ngã của hắn.

Phượng Linh Quân giương mắt nhìn, cổ họng khô khốc nói: “..... Người là ai?”

Cách một tầng hơi nước mờ lung, hắn chỉ nhìn thấy một thân ảnh mơ hồ, là một nam nhân, vóc người thật cao, tóc dài buộc loạn phía sau không hợp quy tắc, không rõ tướng mạo.

Người nọ nghe câu hỏi của hắn, hừ lạnh một tiếng, “Người đến trước cửa nhà ta, lại hỏi ta là ai?”

“.....”

Là thanh âm nam tử trẻ tuổi, dường như là thanh niên, lại có âm giọng của thiếu niên, giọng khách khí không quá lớn, âm sắc tựa như xuân về hoa nở lại như tuyết tan thành nước, trong suốt dễ nghe truyền vào lỗ tai. Phượng Linh Quân ngày thường nghe Vương Tử Chiêu la hét ầm trời, chưa từng cảm thụ qua loại thanh âm này? Ngay cả hoa khôi thanh lâu cũng không có được giọng nói động lòng người đến thế.

Phượng Linh Quân hơi ngẩn ra, không đợi suy nghĩ nhiều, hắn đã bị bách nhật hồng chế trụ tinh thần, mắt không chế nhào vào trong ngực đối phương. Người nọ rất cao, Phượng Linh Quân cũng cao, cái ôm này tuyệt đối không thể giống như chim nhỏ nép vào người, xú nam nhân dù sao cũng là xú nam nhân, hắn mâu thuẫn trong lòng.

Bên trong nghĩ một đằng, cơ thể lại hành động theo hướng khác. Hắn giống như con mèo động dục, dính chặt trên người đối phương, hắn đánh hơi được mùi hương làm hắn khát vọng, toàn thân tựa như lửa nóng, giống như mảnh đất hạn có nhu cầu cấp bách cần mưa đến cứu.

Phượng Linh Quân thỏa hiệp, tự mình khuyên giải, nói: “Nam nhân thì nam nhân, đại trượng phu có được dân được, có cái gì phải sợ? Huống chi nơi này là chốn thâm sơn, hắn cũng không giống người trong võ lâm, tám phần là một tiểu phu, sẽ không tiết lộ bí mật, tất sẽ không hủy thanh danh của ta.”

Một khi đã nghĩ được như vậy, thân thể càng thêm mất khống chế. Kiếm trong tay cũng đã bị Phượng Linh Quân ném đi, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng người nọ, cảm đặt lên bả vai đối phương, đầu hơi nghiêng, cánh môi nóng bỏng hôn lên cổ áo người nọ.

Là vải thô.

Phượng Linh Quân lặn ngụp trong đồng tư lựa hảo hạng mềm mịn đã quen, bất thành linh hồn lên mảnh

vải thô liền rét run. Phản ứng người nọ so với hắn càng lớn hơn, phảng phất như bị dọa mất hồn, một tay đẩy hắn ra, tức giận mắng: “Người làm gì!”

“.....”

Phượng Linh Quân nào có khí lực cùng y nói nhảm, làm gì? Đương nhiên là làm chuyện đó, chẳng lẽ người nọ còn chưa từng làm qua?

“Giúp một chuyện.” Phượng Linh Quân nói, “Giang hồ cứu nguy.”

“Cứu cái gì nguy?” Người nọ hồ nghi quan sát hắn.

Phượng Linh Quân kiên nhẫn cố nén, phí sức mở lớn hai mắt, đem hơi nước trong mắt đánh tan. Hắn nhích tới gần mấy tấc, rốt cục nhìn rõ gương mặt người nọ.

Mày rậm mắt sâu, môi hồng răng trắng, rất dễ nhìn.

Phượng Linh Quân thở phào một cái, trong lòng dễ chịu đôi chút. Hắn bất tiện mở miệng giải thích, cũng không có tính nhẫn nại, lửa nóng đã sôi trào trong ngực hắn hồi lâu, ngũ tạng lục phủ như bị thiêu đốt, tia lý trí cuối cùng trong đầu cũng biến mất.

Hắn không nhịn được nữa đem người nọ ấn vào khung cửa, nghiêng thân đè lên, đôi môi ấn xuống hạ một nụ hôn.

Đơn giản ngang ngược lại cứng rắn bức bách.

Phượng Linh Quân thuộc phái phong lưu, nhưng chuyện này lại chưa từng trải qua. Vừa nghĩ tới đối phương là nam nhân, nổi xấu hổ trong hắn liền biến mất hơn phân nửa —— xấu hổ cái gì, hắn đủ xui xẻo.

“Người thật thơm.” Phượng Linh Quân tuân theo bản năng cơ thể, hôn rồi lại hôn.

Hắn là người luyện công, thân thể so với nam nhân bình thường chẳng cường tráng hơn là bao, đối phương không biết có phải bị hành động lỗ mãng của hắn làm cho sưng sờ không, căn bản không thềm đẩy hắn ra, tùy ý để hắn khinh bạc một thời gian dài.

Phượng Linh Quân khịt khịt cái mũi ngửi, “Mùi thơm ở đâu?”

Không phải là mùi son phấn hắn quen, không biết có phải mùi thảo mộc nào không, mùi rất nhẹ, thoang thoảng như có như không. Hắn bị mê hoặc, như người nghiện không ngừng tiến về phía trước, càng hôn càng sâu, đi tìm điểm bắt nguồn của mùi hương.

Người kia bị hấn đặt chết cứng trên cửa, cả người cứng ngắc, đôi mắt hung ác nhìn hấn chăm chăm, thế nhưng mặt lại đỏ lên.

Phượng Linh Quân vẫn chưa chú ý đến điểm đó, hấn trên người bị lửa đốt đến lợi hại, mồ hôi thấm ướt quần áo, cảm giác ngứa ngáy từ dưới thân xông thẳng vào lục phủ, không tìm được chỗ giải tỏa. Hấn nhủ chặt lông mày, tay nhanh nhẹn cởi xuống quần áo.

Cởi của hấn, cởi luôn cả của người kia.

“Người làm gì?” Người kia mặc dù không phải nữ nhân nhưng so với nữ nhân càng dễ xấu hổ hơn, y nắm chặt lấy vạt áo của mình, không đồng ý cho Phượng Linh Quân làm vậy, do dự nói: “Người, người là người?”

“.....”

Ha? Không phải là người thì không là người thôi, Phượng Linh Quân không ngại bị mắng. Không ngờ, người kia cũng không phải đang mắng hấn, y kinh ngạc, đột nhiên vươn tay nắm mặt hấn, sờ lỗ tai hấn, chọt ngón tay hấn.

Phượng Linh Quân không rõ vì sao, người kia cẩn thận hỏi: “Người là hồ ly tinh trong Vọng Xuân sơn?”

“..... Hồ ly tinh?” Phượng Linh Quân sững sờ, nở nụ cười, “Người nói ta là hồ ly tinh?” Toàn thân hấn đỏ ửng, khuôn mặt tuần tú hồng như quả anh đào, hai mắt hẹp dài lay động, khẳng định không giống hồ ly tinh.

Nhưng hấn nghe rất rõ, người kia không phải đang trêu hấn, thuần túy là nghi vấn. Người kia nhìn vô cùng sững sờ, đáy mắt lộ rõ sự ngây thơ, còn có tia nghi ngờ, tám phần là đem hấn nhận nhầm thành yêu hồ kì quái trong truyền thuyết.

Quả nhiên, người kia lại nói: “Ta đây chưa từng thấy người ngoài, người làm sao tìm được đến đây? —— Người đến tốt cùng có phải là người không?”

“Không.” Phượng Linh Quân thuận theo mà trêu đùa, hàm hồ nói: “Ta hóa thành hình người, đến hút dương khí của người.” Thanh âm trầm thấp khàn khàn của hấn vang lên, nương theo ánh mặt trời lặn ngụp trong rừng cây đêm lạnh gió, mang theo luồng khí tức âm trầm.

Người kia bán tín bán nghi, cẩn thận mà lùi về sau một bước. Phượng Linh Quân kéo y lại, nghiêng người vào cửa, cả hai cùng nhau bước vào nhà. Người kia còn muốn giãy dụa, Phượng Linh Quân liền đè bả vai y xuống, cúi đầu, hàm răng kề sát cuống họng của y, vừa cười vừa uy hiếp, “Không cho phép nhúc nhích, bằng không ta ——”

“Người, người muốn làm gì?”

“—— Cấn người.”

Giọng nói bao hàm dục vọng tiến vào trong tai, người kia run lên, thân thể mỗi lúc một cứng. Phượng Linh Quân muốn hôn y, nụ hôn còn chưa kịp hạ xuống đã cảm giác ở phía dưới có thứ gì đó đâm lên, chĩa vào bắp đùi của hắn.

3. Chương 3

Trong nhà rất đơn sơ, chỉ có một cái giường, mấy cái ghế gỗ và một cái bàn vuông. Phượng Linh Quân sờ soạng lôi kéo người kia lảo đảo ngã xuống giường.

Trên giường không có đệm chăn, chỉ có một tấm chiếu cói, rất mỏng, nằm trên đó hiển nhiên không thoải mái, có điều ở tình cảnh này không cho phép bận tâm quá nhiều, dục vọng trong người Phượng Linh Quân đã muốn vọt ra ngoài, nội lực hỗn loạn, hắn lo rằng nếu mình không giải độc sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

“Người tên là gì?” Hắn đem người kia đè xuống giường, bày ra tư thế cười ngửa, eo mềm nhũn, hai chân phân biệt tách ra hai bên trái phải, miễn cưỡng lắm mới quỳ thẳng được.

Người kia đáp: “Sở Kiền.”

Phượng Linh Quân im lặng đọc một lần, “Tiềm? Kiền? Cái nào?”*

“Kiền trong càn khôn.”

Một cái tên rất hay, thì ra không gọi là ‘sở nhị cầu’ hay ‘sở đại ngư’? Phượng Linh Quân cười trừ, không để ý tới ngẫm nghĩ, người chủ nhân có cái tên này bày ra vẻ mặt chống đối, nhưng thân thể lại không chịu nghe lời mà làm điều ngược lại, thứ giữa hai chân cứng rắn chĩa vào người hắn, có lẽ là không vui khi bị hắn phát hiện, đối phương hết tránh rồi lại né, ý đồ muốn đẩy hắn xuống.

Phượng Linh Quân cúi người xuống, mái tóc dài đen óng xả xuống trải dài từ vai đến eo, lòa xòa bên tai Sở Kiền. Bàn tay hắn luôn xuống dưới, nắm lấy thứ của y, đùa cợt nói: “Người sợ cái gì, ta chẳng phải là hồ ly tinh người thích sao?”

Sở Kiền đỏ mặt, trợn mắt trừng hắn, “Ta không thích!”

“Được.” Phượng Linh Quân thu lại biểu tình, “Không thích cũng không có cách khác, ai bảo người xui xẻo đụng phải ta.” Hắn suy nghĩ một chút lại nói tiếp, “Ta cũng xui xẻo, đôi bên nhân nhượng tha thứ cho nhau vậy.”

“.....”

Hắn một phen cãi chày cãi cối, Sở Kiền miệng lưỡi không linh hoạt, chỉ có thể im lặng lắng nghe. Mặc dù tức giận, tức đến cuống cả lên, nhưng giữa bốn bề tối đen như mực y chẳng thể thấy được gì. Phụng Linh Quân không dài dòng nữa, hắn bị bách nhật hồng mài đến không còn chút ý trí nào, chỉ muốn nhanh chóng được giải thoát.

“Xin lỗi.” Phụng Linh Quân rút thắt lưng, đem hai tay Sở Kiền trói vào chân giường.

Sở Kiền chưa thấy người nào quá phận đến vậy, “Người, người ——”

“Người” đến nửa ngày cũng chẳng nói được câu nào, xem ra là người không biết mắng chửi người khác.

“Ta tên Phụng Linh Quân.” Phụng Linh Quân giả bộ nghe không hiểu, trầm giọng tiếp một câu. Hắn cười nói: “Người năm nay bao nhiêu tuổi? So với ta chắc là nhỏ hơn, vậy người gọi ta một tiếng Linh Quân ca ca đi.” Dứt lời, hắn đỡ lấy thứ có kích thước tráng kiện hoàn toàn không phù hợp với tuổi của Sở Kiền, không khỏi lú lười.

“Phi, Linh Quân ca ca cái gì chứ, không biết xấu hổ.” Sở Kiền giận, hai tay bị trói, hai chân cũng bị hắn áp chế, cả người không thể động đậy, chỉ có thứ ở phía dưới không biết nghe lời, nằm trong lòng bàn tay hắn run rẩy, trông vừa dữ tợn vừa yếu đuối.

Phụng Linh Quân cầm lấy nhả ngay chỗ đó, nhắc eo lên từ từ hạ xuống.

Không đau, bách nhật hồng đã sớm làm ướm động khẩu của hắn, chất lỏng tràn trề giúp hậu huyết trơn mẫn. Hắn nhin xuống dục vọng rên rỉ, nỗ lực nuốt cả cây vào, nhưng thứ đó tựa hồ quá dài, vẫn còn một đoạn không thể đi vào.

Phụng Linh quân đè lại eo Sở Kiền, hắn tuy là phương chịu đựng nhưng lại là người nắm giữ quyền chủ động, eo với móng vốn đang cứng còng liền nhuyển xuống, lúc cao lúc thấp mà phun ra nuốt vào.

Hắn động mấy lần, phát hiện cả người Sở Kiền đang run lên, cổ nổi đầy gân xanh, cặp mắt đỏ bừng nhìn hắn, “Đây là..... Chẳng lẽ không thoải mái sao?” Phụng Linh Quân không hiểu nam nam làm tình, tất cả động tác lúc này đều hành động theo bản năng, hắn cứ ngỡ sẽ sướng khoái kết thúc, thế nhưng Sở Kiền nhìn lại không giống như vậy.

“Người ——”

Lời còn chưa thoát khỏi miệng, Phụng Linh Quân chợt cảm thấy bên trong cơ thể nóng lên, một dòng tinh trắng nóng hổi bắn thẳng vào trong.

Phượng Linh Quân: “.....”

Sở Kiền: “.....”

“Lấy ra! Buông ta ra, nhanh lên!” Sở Kiền giận và xấu hổ muốn chết, tức đến muốn nổ phổi.

“Rất nhanh.” Đuôi mắt Phượng Linh Quân cong lên, cười đến vô cùng trào phúng, “Người sao lại nhanh đến vậy? Lần thứ nhất sao, cũng có thể..... Song nếu là lần thứ nhất cũng không thể nhanh vậy được.”

Sở Kiền nghe vậy, tuy y không biết mấy chuyện mây mưa nhưng vẫn rõ bản thân đang bị hấn làm nhục, giận đến không nói ra lời, hai tay bị trói trên đỉnh đầu không ngừng dùng sức vặn vẹo, cổ tay bị dây lưng siết đến đỏ cả lên. Chân lại không thể nhúc nhích, khoái cảm tê dại mãnh liệt vẫn chưa thôi lui, dường như đã nghiện thứ đang bọc lấy nó.

Sở Kiền mù quáng, nói không rõ là xấu hổ hay tức giận, y hung tợn nhìn chăm chăm Phượng Linh Quân, giống như con báo nhỏ trong núi lớn, vừa có điểm hung dữ lại vừa đáng yêu.

Phượng Linh Quân là người hành tẩu giang hồ, ánh mắt ác ý đến độ nào cũng từng nhìn qua, bị một thiếu niên hung ác trừng không đến nơi đến chốn lại có chút buồn cười. Nhưng phiền toái trước mắt vẫn chưa giải quyết xong, không biết vì nguyên nhân gì, độc tính của bách nhật hồng không những không bị hóa giải mà hình như càng trầm trọng thêm.

Phượng Linh Quân cứng ngắc cười, mồ hôi từ trán chảy xuống, chân mày nhíu chặt, hấn đẩy mái tóc xoa dài ra sau lưng, “Người còn được không?” Hấn nhìn chăm chăm Sở Kiền, khàn giọng hỏi.

Sở Kiền nhất thời bị chọc tức, “Ta sao lại không được!”

“Ừ.” Phượng Linh Quân gạt đầu một cái, ánh mắt trêu mến đem cơn giận của Sở Kiền ném ra sau gáy.

“Người trước buông ta ra.” Sở Kiền ra sức động, giường gỗ nhỏ hẹp bị y đập mấy cái, phát ra tiếng ‘cọt kẹt’, giống như muốn gãy.

Phượng Linh Quân đã sớm thể suy sức yếu, thân thể bị mồ hôi thấm ướt, cả người như vừa được vớt ra từ trong nước. Giường kịch liệt rung đưa, eo hấn như nhũn ra, thoát lực nằm úp sấp trên người Sở Kiền, đáng vẻ thất thổ, thậm chí có mấy phần bất kham.

“Đừng lộn xộn!” Hấn cắn chắc hàm răng, cánh tay suy yếu luồn lên trên, bóp chặt lấy yếu hầu của Sở Kiền, “Cử động nữa ta giết người.”

Phượng Linh Quân trở mặt như lật sách, chốc một cái đã bày ra biểu tình hiểm ác. Sở Kiền bị hấn dọa liên không dám động nữa, chỉ có con ngươi đen nhánh lay động nhìn hấn.

Phượng Linh Quân chống tay lên chiếu cói, một lần nữa ngồi dậy, hắt hơi cúi đầu, tóc dài xòa dài trên tấm lưng trần, trong nhà không có nến, chỉ có ánh trăng ảm đạm bên cửa sổ chiếu vào, rọi lên thân thể săn chắc của hắn, khiến cả người hắn như phát quang, phát ra tầng ánh sáng chói mắt.

Sở Kiền ngừng thở, mặt lại đỏ.

Phượng Linh Quân không hiểu, tiểu tử này sao lại thay đổi sắc mặt nhanh đến thế, lúc thì trắng lúc lại hồng? Hắn đang bị dày vò, vốn không có tâm tư suy nghĩ cẩn thận, bàn tay lại bắt lấy sinh mạng của Sở Kiền, bắt đầu một cuộc làm tình mới, trên dưới tuốt động, biến đổi kỳ xảo xoa nắn.

Phượng Linh Quân là người luyện kiếm, lòng bàn tay có một lớp chai mỏng làm Sở Kiền có chút đau, nhưng phần lớn lại cảm thấy sướng khoái, vật đó rất nhanh liền cứng, tựa như cành cây khô, trực tiếp đâm chọc vào người ở trên.

Phượng Linh Quân: “Lúc này sẽ không bắn ra nhanh nữa chứ?”

Sở Kiền da mặt mỏng, hừ lạnh một tiếng không trả lời. Phượng Linh Quân không ôm mong đợi quá lớn với y, thân đồng tử không có kinh nghiệm, ắt cần phải rèn luyện, cơ mà chuyện luyện tập đó là chuyện sau này, không liên quan đến hắn, chẳng qua tối nay phải phí chút công phu với thời gian.

Cũng may Sở Kiền lần này không chịu thua kém, tựa hồ cố ý nghen lại so tài với hắn, chẳng những kéo dài mà còn kéo đến quá đà, Phượng Linh Quân có chút chịu không nổi.

“Người, người còn chưa bắn —— a!..... Đừng..... Đừng như vậy, dừng lại.....” Khắp người Phượng Linh Quân đều là mồ hôi, miệng huyết phía sau lại bị xâm phạm, thứ phía trước rỉ ra chất lỏng màu trắng, ướt đầm. Hai tay Sở Kiền bị trói trên đỉnh đầu, nhưng hạ thân lại tự do, y kịch liệt đẩy đưa, gần như xuất phát từ bản năng giống đực, khó lòng mà ngăn cản cơn kích tình, đẩy vào hết lần này tới lần khác, đẩy tới mức làm hắn eo mỗi chân run, trên người chỗ nào cũng thấy nóng, lần đầu tiên trong đời trải nghiệm tư vị bị người khác hành hạ.

Cảm giác hoàn hảo, trừ trong lòng vẫn không quá chấp nhận thì thân thể lại cảm thấy rất thống khoái. Phượng Linh Quân từ trước đến nay là người nhìn thoáng, lúc đầu hơi vặn vẹo chút liền thuận theo. Nhưng hắn vẫn bận tâm đến mặt mũi của mình, tiếng thở dốc nhất quyết không nhả ra, hàm răng cắn chặt cánh môi, thanh âm bị đè ép tới mức thấp nhất, hiếm lắm mới nghe được tiếng rên nho nhỏ thoát ra từ khe răng, đi vào lòng người khiến đối phương ngứa ngáy.

Sở Kiền vẫn chưa xuất, y là người miền núi, ở trong núi làm việc ngày này tháng nọ, luyện một thân cơ thể khỏe mạnh, chuyện giường chiếu tuy là không có kỹ xảo nhưng vẫn có thể đem tinh lực toàn thân phát huy trên người Phượng Linh Quân, tạm chấp nhận được. Y vừa đẩy vừa hỏi Phượng Linh Quân, “Ta có được không?”

“.....” Phượng Linh Quân cười một tiếng.

Sở Kiên thấy hấn cười thì cho rằng mình đang bị cười nhạo, then quá thành giận nói: “So với người thế nào? Nhất định lợi hại hơn người!”

“Phải phải phải, so với ta lợi hại hơn.”

Phượng Linh Quân cúi người xuống, tóc dài vén ở sau tai, hấn nâng khuôn mặt Sở Kiên lên hôn, thuận theo chiều lông đũa y, “Mau kết thúc, ta mệt.”

Về mặt Sở Kiên không thể tin được, này giờ kịch liệt lại không thấy y đỏ mặt, giờ lại tự nhiên đỏ, sao thế này? Phượng Linh Quân ngạc nhiên. “Người thích ta hôn sao, bảo bối?”

“Cái, cái gì mà bảo bối.....” Sở Kiên đỏ từ mặt đến tai, “Người sao tùy tiện quá vậy!”

“Tùy tiện sao?” Phượng Linh Quân đang nâng mặt y, hôn rồi lại hôn, ngậm lấy hai cánh môi tinh tế của đối phương, “Thế này sao, hửm?”

“.....”

Bụng dưới trướng lên, Sở Kiên cuối cùng không nhịn được nữa run rẩy bắn ra ngoài.

Đêm hôm đó, không biết hai người lẩn qua lẩn lại mấy lần, Phượng Linh Quân đến gần hừng đông thì thiếp đi.

Hấn kiệt sức, cũng may trước khi chìm vào giấc ngủ còn nhớ giúp Sở Kiên cởi trói, đối phương hơi nhích ra ngoài một chút, chừa cho hấn một vị trí nằm xuống, hai người chen chúc trên giường đánh một giấc.

Ngày hôm sau, Phượng Linh Quân sau khi tỉnh lại phản ứng đầu tiên là sờ kiếm của hấn. Kiếm là vật tùy thân hấn luôn mang theo, lúc ngủ sẽ đặt bên gối, lần này sờ lại không thấy, mí mắt hấn khẽ giật, nháy mắt liên tục.

Sau đó mới hồi tưởng lại đêm qua xảy ra chuyện gì.

“.....”

Phượng Linh Quân ngơ ngác ngồi ở mép giường, trầm tư chốc lát.

Trong nhà chỉ có một mình hấn, cửa đóng chặt, Sở Kiên không thấy tung tích. Hấn cúi đầu xem xét tình hình của mình, trên người lộn xộn, đâu đâu cũng thấy dấu vết làm tình, y phục dơ bẩn, xem ra nhất thời không thể rời đi, phải đem mình tẩy rửa sạch sẽ trước đã.

Hắn xuống giường, chịu đựng sự khó chịu bên dưới mà mặc y phục, từ trên bàn cầm lấy bội kiếm của mình, đang muốn đi ra thì cửa nhà mở ra, chạm mặt người đang chuẩn bị bước vào.

“Người đã tỉnh?” Trong ngực Sở Kiên là một đồng trái cây, trên mặt còn dính nước, nhìn bộ dáng giống như vừa mới hái trái cây trong núi trở về. Y đứng ở cửa, chặn lại Phượng Linh Quân, “Người muốn đi đâu?”

~ Hết chương 3 ~

*Sở Kiên: (chủqián), Tiềm: (qián) do cách đọc giống nhau nên PLQ mới hỏi lại là cái nào.

4. Chương 4

Sở Kiên hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Phượng Linh Quân chỉ chỉ vào người hắn, “Tìm một chỗ tắm.”

“Tìm chỗ nào chứ? Ở đây tắm thôi.” Sở Kiên vòng qua người hắn bước vào nhà, y đem trái cây trong ngực đặt lên bàn, quay đầu đối với hắn nói: “Ta có nấu nước nóng, người không cần phải ra ngoài.”

Phượng Linh Quân ngăn người, sao lại sẵn sàng thế này? Không những không ghi hận hắn mà còn vô cùng nhiệt tình. Hắn cười một cái, “Đặc biệt giúp ta nấu sao?”

“Trừ người ra ở đây còn người khác à?” Sở Kiên hừ lạnh một tiếng, y chọn từ trong đồng trái cây ra một quả đưa cho hắn. Phượng Linh Quân không rõ đây là loại trái đại nào liền cắn một cái ăn thử, chua chua ngọt ngọt.

Hắn quả thật đói bụng, bất quá việc quan trọng hiện tại là tắm rửa, hắn không có thói quen lười thôi lếch thếch, nếu đáng vẻ nhếch nhác này để đồng môn sư muội của hắn nhìn thấy, khẳng định tan nát trái tim.

Nghĩ tới đây, Phượng Linh Quân không khỏi nhìn Sở Kiên nhiều thêm chút.

Sở Kiên thật sự rất đẹp, so với sư muội trong môn của hắn còn đẹp hơn. Ngày hôm qua sắc trời đã tối, ước chừng bị ánh trăng ảnh hưởng, Phượng Linh Quân cảm thấy Sở Kiên lúc này với tối hôm qua có điểm bất đồng, cụ thể lại không nói được chỗ nào khác, có lẽ là do ánh nắng mặt trời buổi sáng, đem đường nét khuôn mặt y phác họa rõ hơn, càng lúc càng đẹp.

Phượng Linh Quân chợt có chút thay lòng đổi dạ, từ thưởng thức nét đẹp của nữ nhân chuyển sang thưởng thức đường nét của nam nhân, có điều đó chỉ là suy nghĩ trong đầu nên mới dễ dàng thay đổi mà thôi.

“Người làm gì nhìn ta chăm chăm vậy?” Sở Kiền bị hấn nhìn đến rợn cả người, tức giận trợn mắt nhìn hấn một cái.

Phượng Linh Quân nói: “Xem người xảy ra chuyện gì, sao bỗng nhiên lại đẹp mắt đến vậy?”

“.....” Sở Kiền nghe vậy liền nghẹn, sắc mặt tựa như rơi vào chảo nhuộm, xoát cái từ trắng thành đỏ.

Y không khéo nói, chống đối với kẻ như Phượng Linh Quân vốn từ càng thêm nghèo nàn, nửa ngày mới mắng được một câu “mồm mép lấu lỉnh”, muốn mắng thêm câu khác lại không biết câu nào, cả người co quắp đứng một chỗ, giống như tiểu tức phụ bị đùa giỡn, Phượng Linh Quân thấy thế không khỏi bật cười.

Phượng Linh Quân ho nhẹ một tiếng, giả vờ nghiêm túc, “Thôi, không cần tắm nước nóng, người ta hơi cứng, muốn ra ngoài giãn gân cốt, phụ cận có suối nước không? Dẫn ta đi được chứ?”

“Được.”

Sở Kiền nóng lòng muốn thoát khỏi cảnh quẫn bách, lập tức đẩy cửa ra, đi trước hấn dẫn đường.

Thời điểm này đã là cuối xuân, thời kì nở hoa ở Vọng Xuân sơn khá muộn, Phượng Linh Quân lúc rời sư môn đã thấy hoa dưới chân núi héo rũ, ở đây lại bung nở khoe sắc, đâu đâu cũng thấy hoa. Hấn theo sau lưng Sở Kiền, hai người dọc theo đường núi gập ghềnh tiến về phía trước, đi không bao lâu thì gặp cánh rừng sơn trà, xuyên qua cánh rừng, phía trước là một thác nước cao treo trên vách núi.

Bên dưới thác có một đầm nước, rất lớn, giống như một cái hồ nhỏ. Phượng Linh Quân đến gần chút, đứng bên hồ cởi quần áo, xuống nước thử độ nông sâu. Sở Kiền nói: “Không sâu, ta thường tắm ở đây.”

Phượng Linh Quân gạt đầu, tò mò hỏi: “Người ở đây bao lâu, vẫn luôn ở một mình sao? Phụ cận không có thôn trang nào sao?”

“Có.” Sở Kiền tìm một khối đá tùy ý ngồi xuống, “Phía tây có một thôn trang, sư phụ ta khi còn sống thỉnh thoảng thường dùng chim thú trong rừng vào thôn đổi đồ, đổi được không ít thứ lạ, nhưng ta không am hiểu cùng những người đó giao thiệp, hai năm nay chưa từng đi.”

“Sư phụ người?”

“Ừ, là một lão đầu thích khoác lác, lão ở Vọng Xuân sơn ẩn cư cả đời, ta là cô nhi được lão nhặt về, ba năm trước đã mất.” Sở Kiền bình thản nói, đại khái khoảng thời gian thương tâm đã qua, hôm nay nhắc lại sớm đã không còn cảm giác gì.

Phượng Linh Quân nhất thời không nói gì, hấn chợt thấy Sở Kiền rất đáng thương, y sao có thể một thân một mình sống trong núi suốt thời gian qua? Đổi lại là hấn, sớm đã buồn bực chết rồi.

Phượng Linh Quân: “Người chưa từng nghĩ sẽ xuống núi sao? Rồi đi nơi này, đến địa phương nào nhiệt hơn nhìn qua.”

“.....” Sở Kiên ngẩn ra, y không tự chủ cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Ta không biết có thể đi nơi nào, ta không quen biết ai cả. Không bằng..... Không bằng ở lại đây ngắm núi non, ở đây từng cọng cỏ ngọn cây ta đều quen thuộc.”

Lời tuy là thế nhưng tâm tình y vẫn không khỏi trùng xuống, lúc giương mắt nhìn về phía Phượng Linh Quân, trong mắt mơ hồ ẩn giấu vẻ mong chờ cùng khát vọng.

Tim Phượng Linh Quân nhảy một cái, chợt cảm thấy trọng trách trên vai lại nặng thêm —— hẳn đối với Sở Kiên sinh ra ý thức trách nhiệm và áy náy, nhưng Sở Kiên cũng không phải cô nường, sẽ cần hẳn phụ trách sao?

“Người ——” Phượng Linh Quân hơi châm chước, đem những lời không thích hợp nuốt lại vào lòng, đổi đề tài nói, “Sao lại gọi là sư phụ, lão từng dạy võ cho người sao?”

Nhìn Sở Kiên không giống người luyện võ.

Quả nhiên, Sở Kiên nói: “Đã dạy nhưng ta học không tốt, lão liền mất kiên nhẫn không chịu dạy nữa, sau lại bảo ta luyện thứ tâm pháp bỏ đi gì đó, ta luyện nhiều năm cũng không thấy kết quả, bất quá thói quen đã thành, mỗi ngày đều dạy sớm luyện một lần.”

Phượng Linh Quân hỏi: “Tâm pháp gì?”

Sở Kiên không biết là quá mức đơn thuần hay đối với hẳn không có chút phòng bị nào, căn bản không giấu giếm, gợn gàng dứt khoát nói: “Lúc sư phụ ta còn sống, thường khoác lác mình là cao thủ đệ nhất thiên hạ, có một bộ thần công bí tịch độc nhất —— thứ đó nằm ở dưới giường của ta, đốt lát nữa về ta cho người xem.”

“.....”

Phượng Linh Quân nửa tin nửa ngờ, hẳn không có nghe nói có vị tiền bối nào ẩn cư ở Vọng Xuân sơn, nhưng giang hồ từ trước đến nay đều thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân*, hẳn đi càng nhiều nơi càng hiểu rõ đạo lý này.

Sở Kiên lại hoàn toàn không đem chuyện này để trong lòng, y đã một mực nhận định sư phụ mình là lão khoác lác. Y thừa dịp Phượng Linh Quân đang tắm mà lấy quần áo hẳn đi giặt, giặt xong thì treo lên một nhánh cây, để gió hong khô.

Phượng Linh Quân vừa mặc đồ vừa luôn miệng khen y, buồn nôn hề hề nói: “Kiên nhi quả là người tốt, sau này thú về nhà nhất định là một hiền thê từ phòng khách xuống đến nhà bếp.”

“.....”

Sở Kiền sửng sốt, giận, “Ta không phải nữ nhân!”

Phượng Linh Quân đổi giọng, “Có ý tứ, có ý tứ.”

“Cái gì ý tứ? Nói năng bậy bạ, hồ ngôn loạn ngữ, không đứng đắn!” Sở Kiền căm giận mắng, hình như là giận thật rồi.

Phượng Linh Quân có chút nhìn không thấu, hẩn với Vương Tử Chiếu đùa giỡn đã quen, chưa từng để chút chuyện nhỏ này vào lòng, cố tình da mặt Sở Kiền quá mỏng, tính khí lại không tốt, chẳng khác nào đại tiểu thư. Phượng Linh Quân cảm thấy thú vị, càng muốn trêu chọc y thêm nữa, vậy nên hẩn liền bay lên thác nước, ở phía đông rừng bẻ một nhánh hoa sơn trà.

Kinh công của Phượng Linh Quân rất tốt, giữa một đám cao nhân nổi tiếng về kinh công tuy không đứng hàng đầu nhưng thủ pháp của hẩn lại tao nhã, người ưa nhìn, tóc dài không buộc theo gió bay bay, chậm rãi xẹt qua nhánh cây sơn trà, lúc rơi xuống đất phảng phất dính đầy mùi hoa.

Sở Kiền thấy thế ngây người, cho đến khi Phượng Linh Quân quay trở về, cầm nhánh hoa sơn trà trắng noãn đưa tới trước mặt y.

“Tặng người.”

“.....”

“Nể mặt nó, đừng giận nữa.”

“Ai giận chứ?” Sở Kiền nhận lấy hoa, liếc mắt nhìn Phượng Linh Quân một cái.

“Nga, không giận sao?” Phượng Linh Quân nói, “Nếu người còn không chịu tha thứ cho ta, ta chỉ còn cách đem tất cả hoa trên núi này hái về cho người, toàn bộ tặng hết cho người, được không?”

“Ai, ai cần chứ!”

Mặt Sở Kiền nháy mắt liền đỏ lên, y quay lưng lại giấu đi dáng vẻ quẫn bách của mình, ánh mắt vô tình đảo nhẹ lên con đường núi, ở bên phải đường có một ngã ba, ở đó có một hướng dẫn xuống chân núi.

Sở Kiền quay mặt, ánh mắt ngờ ngác, “Người cần phải về đúng không, về lại ‘ổ hồ ly’ của người?”

Phượng Linh Quân bất ngờ, nói không gấp là nói dối, nhưng dưới ánh mắt tha thiết của Sở Kiền, hắn lại không nỡ tuyệt tình nói đi ngay.

Phượng Linh Quân: “Không vội, chẳng lẽ ngươi muốn đuổi ta sao?”

Sở Kiền hừ một tiếng không để ý tới hắn, xoay người đi về hướng nhà tranh.

~ Hết chương 4 ~

* Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (,): Nghĩa là, trên trời còn có trời, trên người còn có người. Tương đương vô quýt dày có móng tay nhọn.

5. Chương 5

uổi trưa, Phượng Linh Quân với Sở Kiền nướng hai con thỏ hoang, mở một vò rượu.

Rượu là Sở Kiền tự tay ủ, uống rất ngon và cũng làm say đắm lòng người. Phượng Linh Quân uống đến văng đầu, cơm nước no nê không còn gì để làm liền ngã xuống giường ngủ.

Hắn ngủ, Sở Kiền cũng nói muốn ngủ, hai người chen chúc trên cái giường chật hẹp, Phượng Linh Quân nằm trong, Sở Kiền dính sau lưng hắn, giường chỉ có bấy nhiêu, hai người nằm sao còn có khoảng cách, Phượng Linh Quân cảm nhận hô hấp nóng rực của Sở Kiền thổi tới sau cổ hắn. Hắn bị thổi đến nửa người tê rần, Sở Kiền lại không nói tiếng nào, giống như không có gì xảy ra.

Phượng Linh Quân có chút đoán không được, hắn cảm thấy Sở Kiền không phải cố ý, là hắn đa tâm —— từ lúc từ cánh rừng sơn trà trở về, mỗi lần nhắc đến chuyện hắn muốn đi Sở Kiền liền bắt đầu buồn buồn không vui, lúc này uống rượu cũng không cho hắn sắc mặt tốt, làm như hắn thiếu y hai trăm lượng bạc vậy.

Phượng Linh Quân nhích vào trong, không ngờ Sở Kiền cũng nhích theo sau, thậm chí còn quá phận hơn đặt cằm trên vai hắn. Phượng Linh Quân bất đắc dĩ, “Ngươi không phải buồn ngủ sao?”

“Ta ngủ không được.” Thanh âm Sở Kiền có chút ủy khuất, lại nói, “Ta mất hứng.”

“.....”

Ai cũng nhìn ra người mất hứng! Phượng Linh Quân giả bộ không hiểu, hỏi y: “Sao lại mất hứng, nói xem nào?”

Sở Kiên lại không chịu nói, trầm mặt vươn tay ôm lấy thắt lưng Phượng Linh Quân, hai cánh tay siết chặt, siết đến Phượng Linh Quân không thở nổi, cơ hồ muốn bất tỉnh. Hắn phẩy sức đẩy y ra, cười nói: “Võ công tuy không học được nhưng sức lực không nhỏ.”

Sở Kiên biết hắn là cao thủ võ lâm, nghe câu đó lại càng không cao hứng, lúc này y xoay người, lưng đối lưng với Phượng Linh Quân, một chữ cũng không chịu nói.

Phượng Linh Quân thật bất đắc dĩ, hắn đành uyển chuyển nhích người, mở miệng dụ dỗ y, “Kiên nhi.” Phượng Linh Quân vì cạy miệng y mà tìm chuyện để hàn thuyên, “Lúc uống rượu, người nói cây đại thụ ngoài viện là do sư phụ trồng, ban đầu lão còn lập lời thề với một vị nữ tử khác dưới tàng cây, là lời thề gì vậy?”

“.....” Sở Kiên không giận lâu, thành thật đáp: “Bọn họ ước định kiếp sau sẽ làm phu thê, sống đến bạc đầu.”

“Vì sao lại là kiếp sau?”

“Bởi vì bà ấy sống không thọ, hai ngày sau khi lập lời thề thì qua đời.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau sư phụ ta không quản thế sự, trông chừng ngôi mộ của bà, ở Vọng Xuân sơn sống đến khi mất.”

“.....”

Phượng Linh Quân thuận miệng hỏi, không ngờ đó lại là một câu chuyện xưa, không nhận được cảm khái, “Tiền bối quả nhiên là người si tình.”

Sở Kiên bĩu môi, “Khoác lác thôi, sư phụ ta giống người, rất thích hồ ngôn loạn ngữ, mười câu ít nhất cũng có bảy câu là giả, sao ta biết được lão có dựng chuyện lừa ta không? Lão còn nói ở trong thôn dưới chân núi có Vương quả phụ rất xinh đẹp, mỗi lần thấy lão đều nhìn trộm lão —— phi, lão già không đứng đắn.”

Phượng Linh Quân:. “.....”

“Ta lúc nào thì ăn nói lung tung?” Phượng Linh Quân không khỏi kêu oan, “Ta nói lời nào cũng là lời từ đáy lòng đó.”

“Lời nào là lời thật lòng?” Sở Kiên nghiêng đầu, liếc mắt nhìn chăm chăm hắn.

Phượng Linh Quân nhất thời ngả đầu về phía trước, cánh tay chống hai bên người Sở Kiên, đem người y

đề dưới thân, nhẹ giọng nói: “Câu nào cũng là thật, người thử nói xem câu nào không phải?”

“.....”

Hắn đến càng gần, mặt Sở Kiền càng nóng, hướm chi tư thế này rất dễ làm người khác nghi ngờ. Sở Kiền bỗng nhiên lấp bắp, há miệng, lại không nói nên lời.

Phượng Linh Quân được voi đòi tiên, hắn vươn tay nắm lấy lọn tóc ở phần thái dương của Sở Kiền, đưa lên mũi ngửi. Sở Kiền khấn trương lui về sau, hắn lại tiến về phía trước, đôi môi ma sát với gương mặt của y, chốc lát liền ngửi được mùi hương hắn thích.

“Mùi gì vậy?” Phượng Linh Quân nghi ngờ, khắc chế ham muốn muốn hôn xuống đi tìm điểm khởi nguồn của mùi hương, nhìn chăm chăm Sở Kiền.

Sở Kiền bị hắn nhìn rất không được tự nhiên, “Kia, nào có mùi gì? Người nói nhăng nói cuội gì đó?”

“Không có sao?” Phượng Linh Quân nheo cặp mắt hẹp dài lại, cùng Sở Kiền nhìn nhau giây lát, hắn thấy bộ dáng y ngây thơ không khác gì thiếu nữ, cảm giác mặc cảm trong lòng lại lần nữa dâng lên.

Phượng Linh Quân kì quái, nghe Sở Kiền miêu tả, sư phụ y hẳn là một người cực kì thú vị không câu nệ tiểu tiết, sao lại dạy ra được người đồ đệ như y? Ngây ngô hiền lành, da mặt mỏng chẳng khác gì tờ giấy.

Có lẽ trước kia từng là người hoạt bát đi? Dù sao trong núi sống một mình lâu đến vậy, bình thường tìm không được người sống để nói chuyện cùng, sống thêm mấy năm nữa chỉ sợ cô đơn đến chết đi.

Sau này sẽ thế nào? Sở Kiền cứ thế cô độc sống cả đời, giống như sư phụ y, vĩnh viễn ở lại Vọng Xuân sơn — cho đến chết?

Phượng Linh Quân rầu rĩ trong bụng.

Hắn tất nhiên hiểu tại sao Sở Kiền mất hứng, nhưng phần trách nhiệm kia không dễ gì gánh nổi, ra ngoài, trở về sư môn, quan hệ của bọn họ không thể đơn giản giống như bây giờ nữa, không cần lo ngại, hai người vui vẻ ở chung một chỗ cười giỡn, sống vui vẻ một đời.

Khi đó, hết thảy sẽ càng trở nên phức tạp.

Phượng Linh Quân do dự chốc lát, trong lòng hắn luôn châm chước, cuối cùng tâm vẫn không nỡ.

Hắn gọi tên của Sở Kiền, “Kiền nhi, buổi sáng người nói cái gì? Không biết có thể đi được nơi nào, không quen biết ai..... Vậy người có bằng lòng theo ta xuống núi không?”

Sở Kiền nghe vậy sửng sốt, bị vài câu nói đơn giản của hắn làm cho bối rối.

“Người kêu ta cùng người xuống núi?”

“Phải, người nguyện ý không?”

“.....”

Phượng Linh Quân khó có được nghiêm chỉnh một lần, ánh mắt hết sức dịu dàng. Sở Kiền lại đỏ mặt, nhìn về mặt của hắn, cái câu ‘nguyện ý sao’ tựa hồ còn mang một tầng hàm nghĩa sâu hơn nữa, khiến người nghe không khỏi hoảng hốt, khẩn trương.

Sở Kiền vô thức níu lấy vạt áo, lẩm bẩm nói: “Ta chưa từng đi ra ngoài, không biết dưới chân núi có hình thù gì, ta..... ta đi được sao?”

“Có gì không được?” Phượng Linh Quân ôn nhu cười với y, “Bên ngoài không đáng sợ đâu, bắt quá chỉ có nhiều người một chút, náo nhiệt một chút thôi, còn có rất nhiều thứ thú vị để chơi, để ăn, Vọng Xuân sơn sẽ không có những cảnh sắc đó đâu.”

“Vọng Xuân sơn không có sao?”

Phượng Linh Quân gật đầu, “Nơi này không có tuyết đúng không? Ở quê hương của ta, một năm bốn mùa bốn cảnh sắc, mùa đông đến, gió bắc sẽ đem theo hoa tuyết thổi đến, chỉ trong một đêm, đình đài, lầu các, thành phủ, đâu đâu cũng nhuộm màu trắng xóa. Ngày hôm sau, nếu như gió ngừng sẽ có tiểu hài tử chạy ra đắp người tuyết, ném tuyết.....”

“Song mấy thứ đó đều là chuyện cũ, ta khi còn bé chỉ biết học tập võ công gia truyền, lớn hơn một chút thì vào Vân Hoa môn học kiếm pháp, từ đó về sau rất ít khi nào trở về cố hương. Nếu người có hứng thú, ta sẽ dẫn người đi xem.”

Sở Kiền lộ ra ánh mắt chờ mong.

Phượng Linh Quân ngắt lỗ tai của y, “Người có muốn đi với ta không?”

“.....”

Sở Kiền rất muốn, trong lòng vô cùng muốn, nhưng y có chút sợ —— Nơi đó y chưa từng đi đến, bất kì địa phương nào ở ngoài kia đều là nơi xa lạ với y.

“Nếu như ta đi, người sẽ luôn ở cạnh ta sao?” Sở Kiền đưa tay ôm lấy cổ Phượng Linh Quân, không nhin

được nảy sinh tình cảm lệ thuộc với người y chưa quen bao lâu, người duy nhất trong sinh mạng này mà y tin tưởng.

Y cắn môi Phượng Linh Quân, vừa hung vừa sợ, thanh âm mơ hồ phát run, kêu một tiếng “Linh Quân ca.”

Ngực Phượng Linh Quân run lên, vô luận thế nào cũng không cự tuyệt được ——

“Dĩ nhiên, ta sẽ.”

6. Chương 6

Nói xong cùng nhau xuống núi, Sở Kiên liền bắt đầu dọn dẹp hành lý. Toàn bộ gia sản của y đều ở trong căn nhà tranh, không nhiều lắm, có thể mang đi chỉ có lác đác mấy thứ, đến lúc chia tay với Vọng Xuân sơn, lòng y vẫn không tránh khỏi cảm giác không nỡ, chỉ hận không thể đem từng cọng cây ngọn cỏ ở đây đều mang đi.

Chuẩn bị gần nửa ngày vẫn không xong. Cảm xúc Sở Kiên lúc cao lúc thấp, buổi trưa ngày hôm sau y mang theo Phượng Linh Quân đến trước mộ của sư phụ bái tế, nói vô vàn lời từ biệt. Phượng Linh Quân an ủi y, chuyến đi này cũng không phải một đi không trở lại, sau này còn có thể trở về. Sở Kiên đáp ứng, khi ấy tâm tình mới tốt hơn.

Bọn họ trở về căn nhà tranh, Sở Kiên lập tức đem ‘thần công bí tịch’ sư phụ lưu lại đưa cho Phượng Linh Quân nhìn.

Đó là một quyển thư tịch cũ nát đã ố vàng, không có tên, rất dày, bên trong vừa phác họa chiêu thức vừa có chữ viết ngoáy, các ký tự không rõ lắm, Phượng Linh Quân cẩn thận phân biệt, hẳn nhận ra bên trong là nội công tâm pháp cực kì phức tạp liền hỏi Sở Kiên, “Đệ xem hiểu không?”

Sở Kiên lắc đầu, “Chưa hiểu rõ hết.”

Sư phụ nói y không có thiên phú luyện võ, mới đầu lão còn chưa từ bỏ ý định, tìm đủ loại phương thức để dạy y, chờ y thông suốt, sau này lại quyết định từ bỏ, chỉ yêu cầu y học đủ để tự vệ là được —— để sau này y ở trong núi sẵn bản không bị dã thú khi dễ.

Về sau, Sở Kiên lớn hơn một chút lão mới đem quyển bí tịch đưa cho y, nhưng cũng chỉ tùy tiện dạy qua một chút, phần còn lại để y tự linh ngộ. Ý lão tức là tùy duyên thôi, học thành cũng tốt, không học được cũng không sao, tóm lại lão nhân gia sẽ không thu thêm người đồ đệ thứ hai nào.

Vậy mà, Sở Kiên lại không hiểu cho nỗi bi thương một thân tuyệt thế võ học sắp sửa thất truyền của sư

phụ, y đối với mấy thứ này không có chút hứng thú nào. Cũng may cuộc sống trong núi rất đơn điệu, y bình thời không có gì để làm, lúc nhàn hạ liền đem quyển bí tịch ra nghiên cứu, luyện lung ta lung tung, mặc dù chưa ra hình thù gì nhưng tốt xấu vẫn nhớ được khẩu quyết và ảnh phác họa của chúng.

Phượng Linh Quân nghe y miêu tả, một phen dở khóc dở cười.

Sở Kiền thấy, trong lòng có chút bất an, thấp thỏm nói: “Công phu của đệ không tốt, sau khi xuống núi, liệu có gây trở ngại cho huynh không?”

Phượng Linh Quân nói: “Sẽ không, chúng ta cũng không có đi đánh nhau.” Suy nghĩ một chút lại kéo lấy tay Sở Kiền, trấn an y, “Ta sẽ bảo vệ đệ.”

“.....”

Trong lòng Sở Kiền nổi lên loại cảm xúc không rõ tên, ấm áp dễ chịu. Y lật tay lại nắm lấy tay Phượng Linh Quân, xem tay đối phương như trân bảo mà nắm chặt lấy, đột nhiên người phía sau nhú chặt mày, gương mặt biến sắc, trừng mắt nhìn quyển bí tịch.

“Sao vậy?” Sở Kiền mờ mịt.

Phượng Linh Quân: “Đệ xem tờ cuối cùng, góc này viết cái gì?”

“..... ‘thân đồng tử không luyện được võ công này’?” Sở Kiền ngạc nhiên đọc lên.

“Đệ trước kia không để ý sao? Sư phụ đệ đúng là một vị kỳ nhân.” Phượng Linh Quân nói, “Hiện đệ đã không còn là thân đồng tử, quay lại luyện từ đầu một lần nữa xem thử, nói không chừng sẽ lĩnh hội được tâm pháp.”

Phượng Linh Quân nói rất nghiêm túc, Sở Kiền nghe vào tai lại đỏ mặt, vội vàng đáp ứng, làm bộ như không có chuyện gì xem bí tịch, tâm tư lại lệch lạc. Y nhớ trong tâm pháp có một chương tên là ‘song tu’, phương thức tu luyện được phác họa rõ ràng, còn có chữ viết miêu tả cẩn thận, nội dung hết sức khó coi, lần đầu tiên nhìn thấy nó y đã mạnh mẽ lên án sư phụ quả nhiên là ông lão không đứng đắn, hôm nay nhớ tới, nếu có thể cùng Phượng Linh Quân song tu ——

Hình ảnh hiện ra trong đầu Sở Kiền càng khiến mặt y đỏ hơn, Phượng Linh Quân giơ tay chọt chọt vào gò má y, “Nghĩ gì vậy?”

“Không có, không có gì!” Sở Kiền lập tức đứng lên, mượn cớ đi chuẩn bị cơm tối nhanh chóng chạy trốn.

Nháy mắt một ngày lại trôi qua.

Sở Kiền đã bỏ qua việc thu dọn hành lý, y chẳng có đồ gì quan trọng, mang nhiều hóa lại trở thành gánh nặng, thà rằng không mang. Y hỏi Phượng Linh Quân khi nào rời đi, đáp án nhận được vẫn luôn là “Không vội”.

Trên thực tế, Phượng Linh Quân đúng là có chút không muốn đi, Vọng Xuân sơn là nơi thế ngoại đào nguyên, ngăn cách tất cả phân tranh cùng phiền não trong cuộc sống, lúc ở dưới chân núi, hắn hình như chưa từng được ngủ một giấc sáng khoái như ở đây? Hắn là đại đệ tử của chương môn phái Vân Hoa, giang hồ nhiều ân oán, Vân Hoa môn lại liên kết với võ lâm, rất nhiều chuyện hắn khó có thể đứng ở ngoài nhìn. Hơn nữa từ hai năm trước, sư phụ hắn tuyên bố bế quan tu luyện, một lượng lớn sự vụ lớn nhỏ đều do hắn giải quyết, muốn thoát thân cũng không được.

Lúc này có thể mượn cơ hội nghỉ ngơi mấy ngày, có sao lại không tận dụng?

Phượng Linh Quân hận không thể không đưa Sở Kiền xuống núi, sao hắn lại không thể ở nơi này bởi y một đời?

—— Tốt biết vậy, chỉ tiếc là không được.

Đợi đến ngày thứ ba, Phượng Linh Quân như cũ vẫn không đề cập tới chuyện rời đi, Sở Kiền rốt cục nóng nảy. Phượng Linh Quân ở dưới thác nước tẩy rửa, y ngồi bên bờ, cầm từng cục đá nhỏ ném vào trong đầm nước, nhỏ giọng hỏi: “Vẫn chưa đi sao?”

Phượng Linh Quân thân thể trần truồng, tóc dài nửa ướt, quay đầu hướng y cười cười, “Tầm vài ngày nữa, đệ gặp cái gì? Sợ đệ sau khi đi mấy ngày lại nhớ nhà, sao không nhìn cho đủ?”

Sở Kiền: “Đệ ngắm nó đã mười tám năm, không cần thiết.”

“Đệ năm nay mười tám tuổi?” Phượng Linh Quân bắt lấy trọng điểm, cảm khái nói, “Không còn nhỏ, nếu ở bên ngoài trưởng thành, nói không chừng đã lấy vợ sinh con.”

Sở Kiền ngạc nhiên, “Thật không? Còn huynh, huynh cũng sẽ lấy vợ sinh con sao?”

“Ta không có.” Phượng Linh Quân cười cười, hài hước trêu chọc Sở Kiền một câu, “Nếu như ta lấy vợ, đã thành gia lập thất, vậy đệ thế nào đây?”

“.....”

Sở Kiền khó thở, hồi lâu mới lên tiếng, “Không được!”

Chỉ một câu ‘không được’, không nói thêm một câu nào nữa, sắc mặt đen như đáy nồi, y lượm một khối đá to ném về hướng Phượng Linh Quân. Hắn nghiêng người tránh đi, lóe một cái liền nhảy lên bờ, vươn tay

ra trước mặt Sở Kiền.

Sở Kiền không để ý đến hắn, bộ dạng như nổi giận, xoay người rời đi.

Phượng Linh Quân cũng không gấp, hắn chậm rãi mặc đồ xong rồi dùng khinh công đuổi theo, thấy Sở Kiền dừng bước đứng nhìn thân cây, tựa hồ đang quan sát thứ gì đó.

Phượng Linh Quân đến gần mấy bước, “Sao vậy?”

Sở Kiền chỉ vào thân cây phía trước, bên trên có mấy vết khắc, hỏi: “Đây là thứ gì? Nhìn giống như vừa mới lưu lại không bao lâu, những cây trong khu vực này đều có, kỳ quái.....”

Phượng Linh Quân nghe vậy thu lại ý cười, hắn chăm chú nhìn, thấy trên lớp vỏ của thân cây bị người nào đó dùng vũ khí sắc bén cắt ra vài cái lỗ hổng, những lỗ hổng đó rất có quy luật, hợp lại một chỗ tạo thành ký hiệu đặc biệt, giống như ai đó để lại ám hiệu.

Phượng Linh Quân nhận ra, “Là sư đệ của ta.”

Hắn vui đến quên trời quên đất, sớm đã đem Vương Tử Chiếu ném ra sau ót, không nghĩ tới cái tên Vương Tử Chiếu này sau khi xử lý tên nghiệt dư ma giáo kia lại không trở về sư môn mà đi tìm hắn? Không tìm được tung tích của hắn còn để lại không ít ám hiệu, là sợ hắn bỏ qua? Chuyện khẩn cấp lắm sao?

Phượng Linh Quân giật mình, chợt có loại dự cảm không tốt. Hắn đi theo ám hiệu Vương Tử Chiếu lưu lại, ở trong rừng cây băng ngang băng dọc một trận, tìm được một tờ giấy được giấu dưới đám cành khô bùn đất. Phượng Linh Quân cầm tờ giấy lên, cẩn thận xem xét ——

“Sư huynh, thế cục có biến, mau trở về.”

Sắc mặt Phượng Linh Quân thoáng chốc trầm xuống.

Sở Kiền không hiểu nội hàm trong đó, nghiêng đầu nhìn tờ giấy, “Thế nào, xảy ra chuyện gì sao?”

“.....”

Phượng Linh Quân không khỏi nhìn Sở Kiền một cái. Ngay người trong núi quá lâu, hắn cơ hồ đã quên mất dưới chân núi giang hồ có bộ dáng thế nào, hắn có thể mang Sở Kiền xuống núi dễ dàng, nhưng Sở Kiền đi theo hắn nhất định sẽ phải mạo hiểm, hắn sao có thể bảo vệ được y an toàn? Ít nhất hiện tại còn chưa được, phải đem những chuyện kia giải quyết ổn thỏa.

“Kiền nhi.” Phượng Linh Quân nghiền nát tờ giấy, bột trắng theo khe hở ngón tay hắn rơi xuống bị gió

cuốn đi. Hấn nắm lấy tay Sở Kiền, thành khẩn nói: “Đệ có thể đợi ta thêm mấy ngày nữa được không? Ta trước xuống núi xử lý một chuyện quan trọng, kết thúc sẽ quay về tìm đệ, được không?”

“.....” Sở Kiền sững sốt, thật giống như nghe không hiểu, “Người nói cái gì?”

“Ta nói ——”

“Không được!”

Sở Kiền cắt đứt lời hấn, căm giận nói: “Người dối ý? Người lừa gạt ta? Khó trách mấy ngày này nhất quyết không đi, thì ra người là tên lừa gạt! Người dụ dỗ ta.....”

“Ta không có dụ dỗ đệ.” Phượng Linh Quân khẽ thở dài một cái, giải thích, “Chuyện xảy ra đột ngột, sự đệ cấp ta về sư môn, ta không muốn đệ rơi vào phiền phức, chờ ta giải quyết hết thấy, tự nhiên sẽ trở về tìm đệ, ta sao lại lừa đệ?”

“.....”

Lúc này Sở Kiền nghe hiểu, là bởi vì công phu của y không tốt, cản trở hấn? Cho nên Phượng Linh Quân mới không thể dẫn y theo?

“Đệ hiểu.” Sở Kiền ử rử đáp, trong lòng bảy phần oán bản thân vô dụng, ba phần sợ Phượng Linh Quân lừa gạt y, hai loại tâm tình này trộn chung lại, biến thành nỗi thương tâm. Y không nhận được khịt khịt mũi, cầm chặt lấy tay hấn, hỏi: “Huynh khi nào thì đi?”

Phượng Linh Quân còn chưa trả lời, con người y mờ sương, run giọng hỏi tiếp, “Huynh chừng nào thì trở về?”

7. Chương 7

Đi dĩ nhiên phải nhanh, nhưng khi nào trở về, Phượng Linh Quân không thể cho ra câu trả lời chính xác. Tình thế phức tạp, hấn phải đích thân quay về sư môn nhìn xem mới rõ, trong lòng hấn đánh giá, lần đi này nhanh thì một tháng, chậm thì hai ba tháng.

Hấn nói rõ cho Sở Kiền biết, cặp mắt y vốn đã mờ sương nay lại càng thêm ảm đạm —— tách ra lâu như vậy, bọn họ tổng cộng mới quen nhau được mấy ngày chứ?

Tối hôm đó, hai người cùng nhau trở lại căn nhà tranh, Phượng Linh Quân tìm khắp cả người hấn một lượt, không tìm được đồ vật gì để lưu lại, không biết phải lấy gì làm tín vật đưa cho Sở Kiền đây? Phượng Linh Quân suy nghĩ một chút, có lẽ chỉ có thể cắt tóc đem tặng.

Trong nhà nền đỏ chập chờn, ánh lên vẻ nghiêm trọng trên khuôn mặt hần, hần giờ kiểem, không chút do dự cắt xuống phần đuôi tóc đưa cho Sở Kiền. Y ngẩn người, “Huynh tặng đệ tóc, để làm gì?”

“Như thế này có vẻ trịnh trọng hơn.” Phượng Linh Quân đáp.

“.....”

Sở Kiền tỉnh tỉnh mê mê, y không biết phong tục dưới chân núi, chỉ mơ hồ nhớ sư phụ đã từng nói qua chuyện tương tự, tặng tóc được coi là gì nhỉ?..... Đường như sư phụ từng nói, thời điểm lão cùng vị nữ tử kia lập lời thề đính ước dưới tàng cây đã cắt xuống một đoạn tóc, buộc lại một chỗ, lấy nó làm tín vật định chung thân, kết tóc đồng tâm.

Định chung thân sao.....

Sở Kiền biết rất ít, y không dám nhìn thẳng ánh mắt Phượng Linh Quân. Y nghiêng mặt, một tay tháo dây buộc tóc xuống, một tay cầm lấy kiểem của hần, cắt ra một đoạn, sau đó đem tóc của hai người buộc lại, tạo thành một cái kết.

Phượng Linh Quân sửng sốt, đang lúc hần muốn mở miệng hỏi thì Sở Kiền đã bỏ qua hết thấy nhanh chóng đẩy ngã hần, đem người hần đè chặt xuống giường, nóng nảy hôn xuống.

Động tác Sở Kiền tuy rất quyết đoán nhưng cả người vẫn không tránh được run rẩy, y dùng lực nắm lấy cổ tay Phượng Linh Quân, cưỡng ép chính mình không được phát run. Y đau lòng, nhưng loại đau lòng này lại mang theo tư vị vui sướng mà y chưa từng trải qua, vui sướng kết hợp với thương tâm, tuần hoàn lặp đi lặp lại khiến trái tim y tê dại, một tay khác siết chặt lấy kết tóc không buông.

“Chúng ta đã kết tóc đồng tâm, huynh không thể quên đệ.” Sở Kiền cắn lên môi Phượng Linh Quân, cậy mạnh nói, “Bất kể bên ngoài tốt thế nào, náo nhiệt cỡ nào, cảnh sắc mỹ miều đến đâu, huynh cũng không thể quên đệ, được không?”

“.....”

“Được không?”

Phượng Linh Quân không chống đỡ nổi, trừ đồng ý ra còn có thể nói gì? Hần tự nhận mình là người lấy đại cục làm trọng, nữ nhi tình trường xưa nay đều không thể cản bước chân hần, nhưng ánh mắt thương tâm của Sở Kiền quá rõ ràng, dù có là người vô tình cũng không thể chịu được.

Phượng Linh Quân cơ hồ là dung túng đối phương, mặc cho Sở Kiền đem vạt áo của mình giải khai. Sở Kiền rất không thuận thực, đặc biệt đêm nay lại là đêm cuối cùng trước khi chia tay, động tác vừa nhanh vừa hung, hần thật sự hoài nghi y muốn cắn chết mình, thế nhưng kẻ đầu xỏ lại bày ra dáng vẻ muốn khóc, muốn bao nhiêu tội nghiệp liền có bấy nhiêu.

Sao lại thành như vậy?

Phượng Linh Quân hồi tưởng lại mà không khỏi hoảng hốt, hậu tri hậu giác ý thức được vận mệnh của hắn đã chính thức lệch khỏi quỹ đạo ngay từ thời điểm đặt chân lên Vọng Xuân sơn, vô tình nhặt được một người lại mơ hồ cùng người đó gắn kết cả một đời.

—— Còn có thể đổi ý sao?

Phảng phất biết hắn đang suy nghĩ cái gì, Sở Kiền bóp chặt lấy eo hắn kịch liệt đỉnh vào, một chút ôn nhu cũng không có, ngược lại nảy sinh ý vị liễu chết mà quần lấy.

Tình đến nồng nàn, đêm tối càng sâu.

Phượng Linh Quân không biết lúc nào thì thiếp đi, chỉ riêng Sở Kiền vẫn không chịu ngủ, mở mắt nhìn hắn cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Phượng Linh Quân xuống núi, Sở Kiền đỏ mắt đưa tiễn hắn, đưa đến hai dặm vẫn như cũ nắm chặt tay hắn. Phượng Linh Quân rung động, có điều, đưa quân ngàn dặm cũng đến lúc phải từ biệt, hắn tách từng ngón tay đang siết lấy của đối phương ra, từ bên cạnh ngắt một nhánh hoa, vẫn là nhành hoa sơn trà, hắn đem nó cứng rắn đặt vào tay Sở Kiền.

“Ta đi, đệ trở về đi.”

“.....”

Phượng Linh Quân mặc bạch y, băng qua rừng núi chẳng khác nào một vị khách qua đường. Sở Kiền đứng yên tại chỗ nhìn hắn rời đi, nước mắt không thể khống chế mà trào ra.

Phượng Linh Quân tiến về phía trước, đi được một đoạn thì rẽ ngang, sau đó thân ảnh hắn dần dần mờ đi, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời và sơn đạo quanh co, hoàn toàn biến mất ——

Hoàn toàn không thấy nữa.

8. Chương 8

Trung tuần tháng tư, Phượng Linh Quân phong trần mệt mỏi chạy về sư môn. Đệ tử thủ vệ Vân Hoa môn nhìn thấy hắn liền giúp hắn dắt ngựa vào, đồng thời ghé vào bên tai hắn bẩm báo cặn kẽ lại những chuyện đã phát sinh gần đây.

Thật ra thì, Phượng Linh Quân trên đường về sư môn đã biết chuyện.

Năm trước Võ Lâm đánh vào tổng đàn ma giáo, quyết tâm tiêu diệt toàn bộ ma giáo, đáng tiếc giang hồ không thể bình yên bao lâu, những tên nghiệt dư còn lại của tổng đàn quyết định gây dựng lại ma giáo, đổi sào huyệt, đổi luôn cả một giáo chủ mới.

Đáng nhắc tới chính là, vị tân nhậm giáo chủ này không phải là ai khác, chính là tên phản đồ năm đó phản bội Vân Hoa môn, sư thúc của Phượng Linh Quân – Tần Thanh.

Trong trí nhớ của Phượng Linh Quân, Tần Thanh sư thúc là người có dã tâm lớn, năm xưa si mê võ học, vì để luyện thành tuyệt thế thần công mà không tiếc bất cứ giá nào — bao gồm cả việc cầu kết với ma giáo, phản bội sư môn, đem tâm pháp của Vân Hoa môn truyền ra ngoài kết hợp với tà công ma giáo, khai sáng môn phái cực hữu âm tà mới, còn chưa luyện thành đã bị phát hiện, sau đó bị đuổi khỏi sư môn.

Năm đó Phượng Linh Quân không quá mười bốn tuổi, đối với sư phụ lửa giận đầy trời khác ẩn tượng rất sâu. Sau này sư phụ hần tự đi tìm Tần Thanh, phé đi võ công của gã, vì chuyện cũ mà tha cho gã một con đường sống, từ đó về sau gã liền mai danh ẩn tích.

Cho đến năm trước Võ Lâm đại chiến với ma giáo, có người nói đã gặp được Tần Thanh mất tích đã lâu, không biết hần dùng bí pháp gì, không chỉ khôi phục võ công mà công lực còn tiến thêm một tầng.

Đó là lời đồn đãi, thật giả khó phân.

Rồi sau đó, chưa đầy nửa năm sau, Tần Thanh chính thức xuất hiện, tuyên bố công kích tất cả chánh phái lớn nhỏ, tiêu diệt Võ Lâm, thống nhất giang hồ.

Tần Thanh nói được làm được, một năm rưỡi trôi qua, việc ác gã làm nhiều đến mức đếm không xuể. Hết lần này tới lần khác hành tung bí ẩn, thường thường lựa chọn ban đêm để xuống tay, trước hừng đông liền biến mất không thấy tăm hơi. Thành phần ma giáo trên giang hồ cũng không hiểu vì sao xuất quỷ nhập thần, muốn kiếm một tên cũng không có, hưởng chỉ là sào huyệt của chúng.

Minh chủ Võ Lâm vì thế mà hao toàn lực, sau nhiều lần dò xét, cuối cùng đã tìm được tin tức, vì vậy lập tức bắt đầu chuẩn bị tiêu diệt ma giáo. Phượng Linh Quân cùng Vương Tử Chiêu chạy tới Vọng Xuân sơn, kế hoạch chưa thi hành thì bản thân hần đã sống mơ mơ màng màng trong núi suốt mấy ngày trời, lúc xuống núi thể cục đã thay đổi chóng mặt.

“Tần Thanh hướng Võ Lâm Minh Chủ hạ chiến thư, tỷ thí võ công, tuyên bố nếu không ai có thể đánh thắng hần thì chức Minh Chủ phải giao cho hần..... Năm trước đánh một trận, Triệu minh chủ vết thương cũ chưa lành, ắt không thể ứng chiến, nghe Vương sư huynh nói, Võ Lâm thương thảo mấy lần vẫn chưa thương lượng ra kết quả. Chưa kể, bọn họ ngăn ở nơi này đã ba ngày, la hét muốn lên núi mời chương môn xuất quan, tự tay thanh lý môn hộ. Phượng sư huynh, huynh xem việc này phải xử trí thế nào?”

Phượng Linh Quân im lặng nghe, mặt không đổi đi vào đạo môn, vừa lúc chạm mặt Vương Tử Chiêu.

“Sư huynh! Ai, huynh cuối cùng đã trở lại!” Vương Tử Chiêu ồn ào, thời điểm nhìn thấy Phượng Linh Quân như thấy cứu tinh, gã phát tay để đệ tử thủ vệ rời đi, một mình lôi kéo Phượng Linh Quân quẹo vào lối đi nhỏ, lén lén lút lút, vừa đi vừa nói: “Huynh trước đừng qua bên kia, bên đó toàn là người.....”

“.....” Phượng Linh Quân cau mày, “Chuyện gì xảy ra?”

Vương Tử Chiêu hừ một tiếng, khinh thường nói: “Còn có thể là chuyện gì? Nghe nói trước đó vài ngày lão tặc Tần Thanh luyện thành thần công, không ai nguyện ý đi giao chiến với hắn, nhưng phía Võ Lâm không thể đi làm con rùa rụt đầu, nhất quyết phải tuyển một người ra ứng chiến, thế phải làm sao? Tất nhiên là tìm đến chúng ta rồi —— cái gì mà muốn chúng ta phải thanh lý môn hộ, Tần Thanh tám trăm năm trước đã bị trục xuất khỏi sư môn, sư phụ phế võ công của hắn, hắn lại đi luyện cái gì tà công, cùng Vân Hoa chúng ta có liên quan sao? Huynh nói xem, lý lẽ ở đâu chứ?”

Phượng Linh Quân từ chối cho ý kiến, chỉ hỏi: “Chiến thư nói thế nào, có kỳ hạn không?”

“Nửa năm, chậm nhất là nửa năm.” Vương Tử Chiêu nói, “Sư phụ ở trên Bất Tu sơn bế quan đã hơn hai năm, nếu tính đúng nửa năm sau sẽ xuất quan. Nhưng vạn nhất lão nhân gia không thể thuận lợi xuất quan ——”

Vương Tử Chiêu dừng lại một chút, “Tóm lại hiện tại không được, không thể quấy nhiễu sư phụ.”

Phượng Linh Quân hiển nhiên cũng hiểu, hắn so với ai càng hiểu rõ chuyện này nghiêm trọng đến mức nào. Ban đầu sư phụ hắn bế quan đã tìm hắn nói chuyện cả đêm, liên tục dặn dò hắn phải trông coi chuyện sư môn. Hắn biết sư phụ bế quan là để tìm hiểu ‘Tổ Thủy Tâm Kinh’, trước đó sư phụ đã tìm hiểu nửa đời vẫn không thể đột phá được tầng cuối, suýt chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma mới buộc phải bế quan. Đây là chuyện bí mật của sư môn, chỉ có hắn và Vương Tử Chiêu, hai người được biết.

Sư phụ đã nói, sớm nhất ngày mồng chín tháng chín năm nay sẽ xuất quan, nếu không thể sẽ phải đợi thêm một năm, trong thời gian này bất luận phát sinh chuyện gì cũng không được phép quấy rầy. Phượng Linh Quân nhớ kỹ lời sư phụ dặn, năm trước đại sự tiêu diệt ma giáo cũng không có lên Bất Tu sơn tìm người.

“Vây đi, đệ đi tìm Triệu minh chủ.” Phượng Linh Quân và Vương Tử Chiêu vòng qua sơn giả, đi tới chỗ ở trong hậu viện, hắn đẩy cửa vào, quay đầu hướng Vương Tử Chiêu nói: “Đệ nói cho ông ấy biết, trước mồng chín sư phụ sẽ xuất quan, nếu không có huynh sẽ đi ứng chiến.”

“Huynh?” Vương Tử Chiêu kinh hãi, “Sư huynh, lão tặc họ Tần kia không dễ đối phó, vạn nhất huynh có mệnh hệ gì, đệ, đệ sao bẩm báo lại cho sư phụ đây?!”

Phượng Linh Quân bất mãn, “Đệ từ lúc nào trở nên nhát gan phiền phức vậy?”

“Đệ ——”

“Được rồi, đừng nói nữa, đệ trước tiên đem mấy người ở bên ngoài đuổi đi đi, huynh phải nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai bàn.”

“.....”

Vương Tử Chiêu bị đuổi đi, trong lòng không khỏi nói thầm, gã cùng với Phượng Linh Quân làm chuyện xấu đã thành thói quen, không nghĩ tới loại ‘chuyện tốt’ này sư huynh lại nguyện ý làm, sư huynh không hổ là sư huynh, giác ngộ cao, người tầm thường không thể với tới.

Mà lúc này, Phượng Linh Quân ngồi trong phòng chợt nhớ tới Sở Kiên.

Năm ngày, hắn từ Vọng Xuân sơn chạy về sư môn, một đường phong trần mệt mỏi, tâm tình càng thêm buồn bã. Hắn từng kết giao với không ít người, nhưng tất cả đều không được mấy ngày, nói hợp là hợp nói chia là chia, chưa có người nào giống như Sở Kiên ——

Điểm nào đặc biệt? Cái khác không nói, Phượng Linh Quân có thể cảm giác được Sở Kiên đặc biệt thích hắn, thích lệ thuộc vào, dù có thể nào cũng không bỏ được, vừa nghĩ tới Sở Kiên đang vì hắn mà thương tâm, trong lòng hắn liền phát sinh gợn sóng, dồn dập mà kéo tới. Ngực giống như bị sợi dây thừng siết lấy, tuy cách xa ngàn dặm nhưng lại trở thành gánh nặng hắn không thể buông xuống.

Phượng Linh Quân than nhẹ một tiếng, ngã xuống giường nằm ngủ.

Ngày hôm sau, hắn liền bắt đầu bận rộn, chuyện vụn vặt trong sư môn tuy nhiều nhưng hiện tại tạm thời không đụng đến, nhiệm vụ cấp bách là tiêu diệt ma giáo. Nếu như sư phụ đến lúc đó vẫn chưa xuất quan, hắn cam nguyện thay Vô Lâm ra mặt, đi ứng chiến với Tần Thanh, nhưng chuyện này không thể giải quyết đơn giản thế được.

Nếu như giết chết Tần Thanh mà giải quyết được mọi chuyện thì quá tốt, nhưng lỡ may bên trong có bầy hoặc chiến bại, tình hình sẽ như thế nào? Không thể không làm trước tất cả chuẩn bị.

Chính bởi vì vậy, một đoạn thời gian về sau, Phượng Linh Quân vì Vô Lâm, vì kế hoạch ‘trừ ma vệ đạo’ được bố trí chặt chẽ nhất mà bốn ba khắp nơi, tìm kiếm động tĩnh ma giáo, đồng thời nâng cao kiếm pháp của mình, một ngày cũng không thể hoang phế.

Chớp mắt, mùng chín đã tới. Phượng Linh Quân đã sớm vượt quá thời hạn ‘hai ba tháng’ đã hứa với Sở Kiên. Có một lần trở về, hắn cùng đám người của Triệu minh chủ xuôi nam, đi qua phủ Vọng Xuân.

Lúc ấy đang là ban đêm, mười lăm tháng tám trăng treo giữa trời, hắn cưỡi ngựa nhìn ngọn núi nguy nga phía xa, trong lòng không khỏi dâng lên mấy phần dục vọng.

Phượng Linh Quân: “Không biết ta khi nào mới có thể trở lại nơi đào nguyên, không biết ta còn thể quay về gặp đệ hay không..... ”

Mong là có.

9. Chương 9

Ngày mồng chín tháng chín đó, chuông môn Vân Hoa vẫn không xuất quan.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba..... Ngày thứ năm, xem ra kết quả đã ngay trước mắt, Phụng Linh Quân không thể đợi được nữa.

Hắn ngồi trong phòng viết xuống ba phong thư, một dùng bỏ câu đưa tin gửi cho Triệu minh chủ báo tin tức, chuẩn bị thực hiện kế hoạch, một phong đưa cho Vương Tử Chiêu, đợi khi nào sư phụ xuất quan thì giao cho người, cái còn lại dặn Vương Tử Chiêu đích thân mang đến Vọng Xuân sơn.

Phụng Linh Quân viết, Vương Tử Chiêu đứng bên cạnh nhìn, gã bình thường miệng lưỡi trơn tru nay lại không biết nói gì, lắp bắp nói: “Sư huynh, huynh đừng làm đệ sợ, huynh nhất định sẽ thắng, sao lại bàn giao chuyện hậu sự cho đệ vậy?”

Phụng Linh Quân: “Nếu như huynh hoàn hảo quay trở lại không tổn thương gì tất nhiên là không cần đệ đưa tin, coi như huynh phòng ngừa chu đáo đi.”

“”

Thứ này mà coi là ‘phòng ngừa chu đáo’ sao? Đệ đây chưa từng thấy người nào nguyên rửa mình chết đâu! Vương Tử Chiêu nóng nảy, trong lòng càng thêm lo lắng Phụng Linh Quân đánh không lại Tần Thanh. Có điều, gã đối với Phụng Linh Quân cực kì tin tưởng, bọn họ từ nhỏ đã cùng nhau học kiếm, hắn xuất thân từ võ học thế gia, thiên phú so với gã tốt hơn rất nhiều, lại chịu đựng công, học tốt hơn gã.

Sau bọn họ bắt đầu luyện ‘Tổ Thủy Tâm Kinh’, gã mấy năm nay chỉ mới luyện đến tầng thứ ba, Phụng Linh Quân đã sớm đột phá tầng sáu — sư phụ họ bắt quá chỉ mới tìm hiểu đến tầng tám mà thôi.

Vương Tử Chiêu thoáng an tâm, lấy bản lĩnh của sư huynh, kiếm khắp Võ Lâm, trừ một vài lão quái vật cá biệt không thích xuất đầu lộ diện, tuyệt đối đứng số một số hai, chỉ sợ lão tặc Tần Thanh quá tà môn.....

Vương Tử Chiêu vừa thông suốt đã suy nghĩ lung tung, ánh mắt bay tới phong thư trên bàn, Phụng Linh Quân đang viết bức thư cuối cùng, chữ viết của hắn rất đẹp, tương tự như kiếm pháp của hắn, một bộ cứng cáp như nhau. Vương Tử Chiêu không dám nhìn kĩ, chỉ thấy thư rất dài, phần cuối bức thư tỉ mỉ cầm bút vẽ một đóa hoa, nhìn bề ngoài hắn là hành hoa sơn trà —

Vương Tử Chiêu kinh ngạc, thầm nghĩ: nguyên lai là cho ái nhân sao?

Không bàn luận đến chữ viết, tự nhiên đưa cho tiểu cô nương di thư của ái nhân, nhất định sẽ chọn cho đôi phương nước mắt đầy mặt.

Nhưng nói gì thì nói, gã sao lại không biết sư huynh đã có người trong lòng? Mới đi có một chuyến tới Vọng Xuân sơn thôi mà..... Vương Tử Chiêu không hiểu gì cả, nhưng sự tình trước mặt lại không tiện hỏi nhiều.

Phượng Linh Quân rốt cục viết xong, hẩn xếp phong thư lại trình trọng giao cho Vương Tử Chiêu, sau đó cầm kiếm lên nói lời từ biệt với đối phương. Kiếm của hẩn được gọi là Sầu Quang, cực kì sắc bén, chém sắt như chém bùn, chính là thần binh trấn các năm xưa.

Phượng Linh Quân giống như sư phụ trước khi bế quan dặn dò gã vài câu, vỗ vỗ bả vai sư đệ, lời nói thành khẩn, “Huynh đi, chuyện sư môn tạm thời giao hết lại cho đệ.”

“.....”

Cánh mũi Vương Tử Chiêu chợt chua xót, hai người bọn họ từ nhỏ đã nghe sư phụ dạy bảo, không biết bao nhiêu lần ông lão nói vào tai bọn họ chuyện ‘đạo nghĩa’, ‘hiệp khí’, gã một chữ nghe cũng không lọt, Phượng Linh Quân ngược lại lại ghi nhớ từng chữ.

Vương Tử Chiêu là người thông minh, Phượng Linh Quân cũng thế, bọn họ đều hiểu thế cục hôm nay sẽ thế nào.

Võ Lâm tuy làm chuyện ngu xuẩn, nhưng trong cái ngu xuẩn lại có phần khôn khéo, lợi dụng quần chúng giang hồ bày ra kế hoạch cẩn thận tỉ mỉ nhất có thể. Không phải tìm kiếm phần thắng mà là lấy cứng đối cứng.

Mục đích của Tần Thanh không chỉ đơn thuần là tỷ võ, gã ta bắt quá tìm đại một cái lý do đem quần hùng khắp nơi tụ lại, âm thầm xuất thủ một lưới bắt gọn. Võ Lâm minh chủ liền tương kế tựu kế, dùng gậy ông đập lưng ông, mặc dù không thành công cũng có thể thừa dịp Phượng Linh Quân với lão tặc Tần Thanh đối chiến mà dẫn quân đại chiến ma giáo.

Dù sao minh chủ Võ Lâm bản lĩnh khác không có chứ kéo bè kéo phái thì rất lợi hại. Nhưng trước đó, chiến thư Tần Thanh hạ xuống nhất định phải có người ra ứng chiến, thay võ lâm chánh đạo tránh một hồi đại kiếp.

—— Nào sợ kết cục có thể chết cũng có người cam tâm tình nguyện đi tìm chết.

Dĩ nhiên, nếu như có thể thắng thì rất tốt. Nếu không thể thắng, Phượng Linh Quân liều chết thì Tần Thanh cũng không dễ sống, ít nhất có thể tiêu hao bảy tám phần công lực của lão, phần còn lại cứ để cho mọi người giải quyết. Tổng kết lại, thắng hay thua đều được, Phượng Linh Quân chết hay Tần Thanh chết cũng không sao, tóm lại không phải minh chủ là được.

Vương Tử Chiêu không hiểu, sư huynh không ngốc, sao lại nguyện ý đi làm cái chuyện ngu xuẩn này, dùng tánh mạng của mình đổi cho người khác, cuối cùng được gì? Chỉ lưu lại một bức di thư cho ái nhân? Đến lúc hấn chết, nói không chừng vị cô nương kia còn lau khô nước mắt, đảo cái đã vùi vào lòng người khác

“Sư huynh, huynh ——” Vương Tử Chiêu lễ mễ, muốn nói lại thôi.

Phượng Linh Quân không có kiên nhẫn, không muốn nghe gã dài dòng, hấn lưu loát nhảy lên ngựa, một đường chạy ra khỏi sư môn, nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

.....

Hạ tuần tháng chín, Phượng Linh Quân đến Vị Thủy Thành.

Nơi này là địa điểm đã định trong chiến thư, đây vốn là một tòa thành nhỏ ít người, bởi vì vụ ‘chánh tà quyết chiến’ mà trở nên đông đúc, kéo đến vô vàn vô lâm nhân sĩ tham gia náo nhiệt, trên đường trò chuyện bát nháo, ngay cả tiếng rao hàng của người buôn bán so với bình thường cũng lớn hơn rất nhiều.

Phượng Linh Quân đi vào một khách điểm, gọi tiểu nhị giúp hấn chăm sóc ngựa. Chưởng quỹ nói không còn phòng trống, nhưng nói đến một nửa, ánh mắt rơi xuống thanh kiếm trên người hấn liền sửa miệng, “Còn dư một gian phòng.”

Phượng Linh Quân đưa tiền trước, đang chuẩn bị lên lầu thì ngoài cửa truyền tới tiếng xôn xao, dựa vào tiếng kinh hô của mọi người, bên ngoài hấn là có đánh nhau. Phượng Linh Quân không thích xem náo nhiệt, hấn không thèm quay đầu lại đi thẳng lên cầu thang.

Đúng lúc này, sau lưng truyền tới thanh âm quen thuộc ——

“Đứng lại! Trả lại cho ta!”

Là thanh âm Sở Kiên.

—— Sở Kiên?!

Phượng Linh Quân sửng sốt, hấn hoài nghi chính mình nghe lầm liền quay đầu lại.

Hấn đứng trên cầu thang, lại không đối diện với cửa khách điểm, tình cảnh bên ngoài chỉ nhìn thấy một nửa. Theo đường nhìn của hấn không thể nhìn thấy Sở Kiên nhưng lại thấy hai tên ăn mặc như côn đồ đứng đó, một người còn cầm thứ gì đó trong tay, khinh thường nói: “Trả lại cho người? Ta còn cho là thứ gì đáng tiền, hóa ra lại là một nhúm tóc —— có bao nhiêu đó cũng đuổi theo đại gia ta tận ba con phố? Ở đâu ra kẻ ngu này vậy!”

Một người khác nói: “Tính, người trả lại cho hắn đi, tội gì khi dễ một tên ngốc tử, lại không thể bán lấy tiền, người ——”

Lời còn chưa dứt, tên côn đồ đang nói chuyện đột nhiên ngừng lại, nhìn người đối diện đang chạy tới, đi vào trong mắt Phụng Linh Quân quả nhiên là Sở Kiên. Sở Kiên níu lấy cổ áo tên côn đồ, cũng không sử dụng chiêu thức gì phức tạp, chỉ một quyền đánh xuống đã khiến tên đó cong gập người, thật giống như chịu đựng thống khổ cực đại, sắc mặt trắng bệch nôn ra máu tươi, trực tiếp té xuống đất không đứng dậy nổi.

Trên đường người vây xem không ít, thấy cảnh đó không khỏi hít ngậm khí lạnh. Phụng Linh Quân cũng có chút giật mình, Sở Kiên giống hắn, y tựa hồ rất kinh ngạc, cúi đầu nhìn nắm đấm của mình, từ góc độ của Phụng Linh Quân, có thể thấy được gò má mờ mịt của y.

Tên côn đồ còn lại bị dọa sợ, vội vàng đem túi vải thô ném trở lại cho Sở Kiên, “Ta, ta trả lại cho người!”

Túi nhỏ may rất sơ sài, mới vừa rồi bị hai tên kia lục qua nên chưa đóng lại, lúc ném trở về khiến kết tóc bên trong rơi ra, bay tán loạn giữa không trung. Sở Kiên đưa tay bắt nhưng chỉ nắm được một ít, phần còn lại theo gió nhẹ nhàng bay đi.

Sở Kiên nhất thời thay đổi sắc mặt, tức giận tóm chặt lấy tên cầm đầu, bày ra vẻ mặt không giết người không thể thỏa cơn giận. Lại phảng phất thấy trong lòng rất đau, không biết tại sao, nửa người đều phát run.

Phụng Linh Quân thấy tình hình không ổn, vội vàng tiến lên can y lại, “Kiên nhi!”

“.....”

Sở Kiên ngẩn ra, phần cổ cứng lại, chậm rãi xoay đầu ——

Phụng Linh Quân đối diện với cặp mắt đỏ như máu của đối phương, thần tình phức tạp.”

10. Chương 10

Cuối thu, gió lạnh nơi Thành Vị Thủy thổi lên cuốn lấy đám lá vàng quanh quần bên người Sở Kiên, y đứng lạnh run trong gió, phảng phất như bị điểm huyết, đến nửa ngày cũng không có phản ứng.

Quả thật rất đáng thương, Sở Kiên chẳng khác nào chú mèo nhu thuận, đầu cúi thấp, móng vuốt thu lại, đôi mắt ướt nước dính trên người Phụng Linh Quân, bộ dạng mặc người khác xử lý, muốn xách đi thì xách, dù có đem y bán đi cũng không phản kháng.

Vậy mà, mới vừa vào đến gian phòng, Sở Kiền đột nhiên giật mình, bản thân như vừa tỉnh dậy từ cơn mê, giương nanh múa vuốt mà tặc mao.

“—— Phượng Linh Quân! Người còn dám nói không gạt ta!”

“.....”

“Lời người toàn bộ đều là dối trá! Người dám để ta chờ lâu đến vậy..... Ta nghĩ người có việc trì hoãn nên đợi thêm hai ngày, hai ngày rồi lại hai ngày nhưng người vẫn không trở về, ta đợi người từ mùa xuân đến mùa thu, đợi đến cây ăn quả phía sau núi đều đã chín, người căn bản đem ta quên mất —— Người là tên lừa gạt!”

Sở Kiền tức giận, trở tay đẩy Phượng Linh Quân một cái. Cái đẩy này không dùng bao nhiêu sức, nhưng mấy ngày nay y vẫn luôn không bình thường, trong kinh mạch dường như có cỗ nội lực hùng hậu mãnh liệt muốn đi ra, y không quen dùng, không thể phân nặng nhẹ, tay phải lơ đãng vung ra lại biến thành chưởng, nặng nề đánh lên người Phượng Linh Quân.

Phượng Linh Quân ở trước mặt y chưa bao giờ đề phòng, mới vừa rồi còn đang cười, đột nhiên trúng chưởng thân thể liền lao đảo lùi về sau mấy bước, tay chống trên cái bàn gỗ tròn phía sau để giữ trọng tâm, lực mạnh đến mức khiến nó rung đưa, phát ra tiếng cọt kẹt.

“..... Kiền nhi?” Phượng Linh Quân hít vào ngụm khí lạnh.

Sở Kiền hoảng hốt, y theo bản năng muốn giải thích, lời chuẩn bị ra khỏi miệng lại nuốt xuống, y rõ ràng đang sinh khí, không thể dễ dàng bỏ qua. Nhưng người y đánh là Phượng Linh Quân, tâm lý so với người chịu đòn còn khó chịu hơn.

Sở Kiền nhin một hồi, gương mặt nhăn lại, tức giận mắng: “Người chẳng phải rất lợi hại sao?” Tại sao lại không tránh!

Phượng Linh Quân thở dài, hắn sao không hiểu lòng dạ y? Phượng Linh Quân đi tới, một lần nữa kéo tay Sở Kiền, mặc y giấy dựa mà ôm vào lòng.

“Ta không phải cố ý lừa gạt đệ.” Phượng Linh Quân nói, “Ta không ngờ sự tình quá mức phức tạp, chỉ mong lúc gặp lại có thể giải thích cho đệ hiểu, không ngờ đệ lại tự mình xuống núi..... Ta sai rồi, đệ đừng nóng giận nữa được không?”

Sở Kiền được ôm, thân thể tuy đã ngưng giấy dựa nhưng thanh âm vẫn còn rất tức giận, “Không, ta sao biết huynh có nói lời thật lòng hay không? Ta không tin huynh, huynh là tên lừa gạt, là đồ nói dối, tên phụ bạc.”

“.....”

Tên phụ bạc? Phượng Linh Quân bật cười, cười đến khổ sở. Hắn nhớ tới bức “di thư” gửi cho Sở Kiền, kì thực đó cũng không phải là di thư, chỉ là một phong thư chia tay mà thôi. Hắn nói với Sở Kiền hắn đã cưới vợ sinh con dưới chân núi, nói y chớ nhớ mong hắn nữa.

Hắn ở trong thư họa ra hình tượng ‘thê tử’, sắp xếp không đâu ra đâu, câu chữ muôn ngàn sơ hở, nhưng với Sở Kiền đầu óc đơn thuần, tám phần nhìn không ra. Hắn tự thấy như thế so với nói cho Sở Kiền biết hắn chết tốt hơn nhiều, cùng lắm y chỉ ghi hận hắn mấy ngày rồi thôi, hận hết coi như xong, tuổi y còn nhỏ, mấy mươi năm sắp tới cũng sẽ tìm được người thật lòng coi y là tâm can mà yêu thương.

Có điều, hắn cứ cho rằng mình đã suy nghĩ chu toàn nhưng lại đánh giá thấp chấp nhất của Sở Kiền —— y đã bị hắn ‘lừa’ mà vẫn cố chấp xuống núi.

Phượng Linh Quân không khỏi đau lòng. Sở Kiền thấy hắn không nói lời nào lại cho rằng hắn đã thừa nhận, nhất thời càng thêm tức giận đem hắn đẩy ra, “Người ngay cả giải thích cũng không thèm giải thích! Phượng Linh Quân, người xem ta là kẻ ngu sao? Ta ở trong lòng người bất quá chỉ là người qua đường, cái gì cũng không hiểu, lại không hữu dụng, là kẻ dằn, đúng không?”

Phượng Linh Quân sửng sốt, “Không phải, sao có thể được? Đệ nói bậy gì đó.....”

“Nói bậy? Vậy sao người không trở lại tìm ta? Ta đã đợi người..... chờ đến ăn không ngon ngủ không yên, huynh có biết không?” Sở Kiền kiềm nén nửa ngày, cuối cùng nước mắt cũng rơi, từng giọt theo khóe mắt cuộn cuộn chảy xuống.

Y sống trên núi rất đơn thuần, trong lòng không hề biết giang hồ hình dạng ra làm sao, cuộc sống trong núi lại cực kì vô vị, xung quanh y chỉ có một ngọn núi và người y thích, đó là tất cả những gì y biết. Chính vì vậy, một câu của Phượng Linh Quân dễ dàng rung chuyển cả thế giới của y.

Sở Kiền rất ủy khuất, ngày qua ngày đợi chờ đau khổ, một mình mờ mịt xuống núi, sợ hãi xen lẫn đau lòng, y nhiều lần trần trọc, vụng về đi khắp nơi dò hỏi, trong lòng lại sợ không thể gặp lại hắn —— nếu như quả thật không thể gặp lại, y nên làm cái gì bây giờ? Có thể nói khi ấy, y thật sự hận Phượng Linh Quân.

Nhưng hôm nay gặp lại lòng lại rối như tơ vò, cái gọi là hận đó lại không cách nào biểu đạt.

Không chỉ có hận, y còn ghét hắn, sẽ không bao giờ...không bao giờ cho hắn sắc mặt tốt.

Sở Kiền khóc một hồi, càng khóc càng thấy bản thân vô dụng, y dùng tay lung tung lau nước mắt, quay người đi không muốn nhìn thấy Phượng Linh Quân.

Y không nói Phượng Linh Quân cũng không lên tiếng, trong phòng lắng xuống, chỉ có tiếng rao hàng từ ngoài phố cách một tầng cửa sổ truyền vào, đây là thế giới dưới chân núi, ồn ào náo nhiệt, tràn ngập sinh khí, không giống với với Vọng Xuân sơn chỉ có núi và chim.

Sở Kiên ngậy người chốc lát, sau lưng vẫn không có động tĩnh, Phượng Linh Quân đang làm gì? Tại sao lại không nói lời nào? Sở Kiên do dự, y nhịn không được quay đầu lại, kết quả thiếu chút nữa đụng trúng đầu mũi hăn.

Y giật mình, Phượng Linh Quân thuận thế đè lại bả vai y, khoảng cách thu hẹp, cúi người xuống hôn y.

Sở Kiên lập tức bất động, Phượng Linh Quân vươn tay ra, ngón cái nhẹ nhàng giúp y chùi nước mắt, sau đó nâng mặt y lên lần nữa hôn xuống.

Nụ hôn này cực kì dịu dàng, lông trên người Sở Kiên được vuốt đúng chiều, cái gì hận, cái gì ghét lập tức quên sạch. Thứ lưu lại chỉ có cánh môi mềm mại của đối phương, hô hấp nóng bỏng, tựa như một nhà giam lần nữa trói y lại.

Hôn thật lâu, hai người dường như bị dính lấy nhau, hôn rồi lại hôn, khó mà tách ra.

Phượng Linh Quân gác cằm lên vai Sở Kiên, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai, “Ta biết.”

Sở Kiên ngạc nhiên, nụ hôn kia đã cuốn đi mọi suy nghĩ của y, lúc này nhận được câu trả lời lại không hiểu gì.

Phượng Linh Quân: “Ta biết, là ta có lỗi với đệ, Kiên nhi. Nhưng chuyện này nói ra rất dài dòng, vài ba lời không thể nói rõ, đệ có nguyện ý nghe ta kể lại hết thấy không?”

Không muốn? Nếu như không đồng ý, y cần gì phải xuống núi. Sở Kiên ngồi xuống mép giường, y tuy không cự tuyệt Phượng Linh Quân nhưng cũng không nở nụ cười, tự mình giận đối nghe hăn giải thích.

Phượng Linh Quân gọi tiểu nhị lên châm một bình trà nóng, hết một ấm trà cũng đem hết tất cả mọi chuyện nói ra, bao gồm cả chuyện của sư môn.

Hai người ngồi từ buổi trưa đến tối, không thể tránh khỏi là Phượng Linh Quân không thể không đem nguy hiểm mà hăn sắp phải đối mặt nói cho Sở Kiên biết. Đây không phải tin tức tốt gì, bọn họ vừa mới gặp lại, sắp tới lại phải chia xa, dù Phượng Linh Quân lòng dạ sắt đá đối với chuyện này cũng cảm thấy đau buồn.

Lúc trước vẫn luôn cho rằng sống cũng được, chết cũng được. Hôm nay đột nhiên nói tới chuyện sinh tử, Phượng Linh Quân chợt thở dài, “Ta chết không sao, chỉ sợ sẽ làm đệ thương tâm.”

Sở Kiên vẫn không nói lời nào, y ngồi vững ở mép giường, tư thế mãi không nhúc nhích, đến lúc nghe Phượng Linh Quân nói “nếu như ta không về được” thì không nhịn được nữa, ngẩng đầu lên hung dữ nói: “Không được!”

“Vô Lâm đại sự” vào tai, thật ra y chỉ có thể hiểu được một ít, nhưng hậu quả của nó thì y nghe rất rõ ——

Phượng Linh Quân có khả năng sẽ chết, sẽ không về được nữa, y sẽ không còn gặp lại hấn nữa.

Sở Kiền vừa mới áp chế cơn giận liền bộc phát lần nữa, nhưng lần này y như quả bóng xì hơi, thoáng một cái đã mất hết khí lực, chỉ biết ủ rũ nắm lấy tay Phượng Linh Quân, gần như khấn cầu nói: “Huynh có thể không đi được không? Huynh đã đáp ứng đệ, sẽ vĩnh viễn cùng đệ một chỗ, là chính miệng huynh nói.....”

“Không thể.” Phượng Linh Quân không thể tiếp tục dùng lời dối trá lừa gạt y, “Nếu như ta không đi sẽ không còn ai khác thay thế. Kiền nhi, có một số việc tuy đệ không hiểu nhưng ta không làm không được, ta cũng không muốn nhưng loại chuyện này không thể nói đồng ý hay không, bắt buộc phải chấp nhận thôi.”

Phượng Linh Quân dừng lại một chút, hấn kéo cổ tay y ôm cả người đối phương vào ngực.

“Đệ tự mình xuống núi tìm ta, ta rất cảm động.” Phượng Linh Quân nói, “Ta biết chặng đường này đệ không dễ gì vượt qua, kết tóc kia mất thì thôi, nếu như đệ muốn, ta lại đưa cho đệ một phần khác, không cần vì nó mà hao tổn tinh thần, tương lai đệ phải vui vẻ hơn, không thể tiếp tục tức giận.”

Sở Kiền nức nở, “Đệ không vui, đệ không hiểu, tại sao huynh nhất định phải đi? Sư phụ đệ từng nói người như thế đều là đồ ngu, sống ẩn dật không tốt sao, sao cứ thích làm anh hùng hào kiệt, khó trách lại chết sớm.”

Một câu cuối cùng, y cơ hồ là cắn răng nghiến lợi nói ra, ngụ ý chính là mắng Phượng Linh Quân, nhưng trong lòng lại đau như bị kim châm. Ánh mắt Sở Kiền đỏ lên, giọng run run, y dùng sức đẩy Phượng Linh Quân lên giường, nghiêng người đè xuống, hung tợn nói: “Đệ không có phép huynh đi, không cho phép.”

11. Chương 11

Đêm đó Phượng Linh Quân ăn chút đau khổ, vốn không muốn tiếp tục nhưng không biết Sở Kiền xảy ra chuyện gì, đột nhiên đi vào, vật hung hãn bên dưới chôn sâu trong cơ thể hấn không ngừng hoạt động, nước mắt lại theo cằm rơi xuống, vừa hành hạ hấn vừa khóc.

Người này thật sự rất thích khóc.

Phượng Linh Quân cảm thấy nhức đầu, hấn càng thêm lo lắng nếu như hấn chết, sau này Sở Kiền sẽ thế nào? Nếu không chết thật tốt.

Thế cục không do người quyết định, chuyện đã định muốn đổi ý khẳng định không thể. Đại khái người bên võ lâm cũng sợ hấn đổi ý, Triệu minh chủ tự mình chạy tới thành Vị Thủy, mang theo một đám nhân sĩ chánh phái làm đại hội thế sư thật lớn, lúc này hấn đã bị bắt lên đầu đài, có muốn đổi ý cũng không có lối thoát.

Đại hội thể sư ngày đó, Phụng Linh Quân đứng giữa đám người, dáng người hần vốn đẹp, khí thế bất phàm, bất luận đứng ở đâu đều làm người khác chú ý, không ngừng được mọi người ban phát danh hiệu ‘anh hùng xuất thiếu niên’, ‘dám làm người tiên phong’, ‘trung can nghĩa đảm’, ai ai cũng tăng tốc hần, cơ hồ đem hần đội lên thành trời.

Cảm kích sao, thật ra bọn họ chỉ muốn nịnh nọt hần mà thôi, khiến hần không còn đường lui, hần từ nhỏ vốn đã được thân thích coi trọng, lời hay ý đẹp nghe không ít, chỉ có điều hôm nay đặc biệt nhiều, làm hần nghe đến chua xót.

Sở Kiên ở phụ cận xa xa nhìn hần. Mấy ngày nay bọn họ như hình với bóng, Phụng Linh Quân muốn một mình đi ra ngoài làm ít chuyện Sở Kiên cũng không đồng ý, nhất định phải thời thời khắc khắc đi theo hần.

Phụng Linh Quân muốn bỏ cũng không bỏ được, nhưng dính càng chặt ly biệt càng khó khăn, hần không thể nghĩ ra biện pháp tốt nào đành thuận theo tự nhiên, cũng không phải một đường sinh cơ cũng không có, chỉ sợ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Hai mươi tám tháng chín, cách ngày giao chiến còn vài ngày.

Phụng Linh Quân căn bản không ra khỏi cửa, mỗi ngày đều ở trong khách điểm, chuyên tâm bồi Sở Kiên.

Phụng Linh Quân phát hiện, cách nửa năm không gặp, võ công của Sở Kiên lại tiến bộ, tăng đến mức chóng mặt. Lúc bắt đầu, hần cứ cho là Sở Kiên đã phá thân đồng tử, luyện thành cuốn bí tịch vô danh kia cũng không phải chuyện gì lớn, sau lại phát hiện y luyện được không tệ, nhưng sự tình lại không đơn giản như vậy —— Phụng Linh Quân nghi ngờ trong cơ thể Sở Kiên có tích trữ một cỗ nội lực cường đại không thuộc về y.

Đối với chuyện này Sở Kiên hoàn toàn không biết gì. Phụng Linh Quân đành phải chỉ bảo y cẩn thận hồi tưởng lại, có hay không có người từng truyền nội công cho y? Sở Kiên suy nghĩ hồi lâu, nhớ lại chuyện của sư phụ lúc còn sống.

Nhưng chuyện đó đã qua hơn ba năm, lúc ấy sư phụ y nói không cụ thể, y cũng không để trong lòng, cũng không cảm thấy cơ thể có gì bất thường. Huống chi không lâu sau đó sư phụ y qua đời, y lại thương tâm, càng không có thời gian suy nghĩ đến nó, đảo mắt một cái đã quên đi.

Lùi về khoảng thời gian ba năm, y đều trải qua cuộc sống bình thường trên núi, hết thấy không có gì bất đồng, cho đến khi Phụng Linh Quân xuất hiện ——

“Đó chính là sư phụ đệ.” Phụng Linh Quân cảm khái, “Ông ấy đã đem công lực cả đời truyền lại cho đệ, nhưng đệ không cảm nhận được, mãi đến sau này khi luyện cuốn bí tịch kia nội lực bị phong tỏa trong kinh mạch mới thức tỉnh, đúng không?”

Sở Kiên nghe mà u mê.

Phượng Linh Quân: “Ta chỉ là suy đoán, đệ thử vận công xem?”

Sở Kiên tĩnh tọa trên giường, y dựa theo chỉ thị của Phượng Linh Quân mà nhắm mắt lại, miệng niệm khẩu quyết tâm pháp, điều động dòng khí trong kinh mạch, thử đem nó vận chuyển khắp người.

Thử mấy lần vẫn không có kết quả.

Sở Kiên mở mắt, ngóng trông nhìn về phía Phượng Linh Quân. Hắn cong khóe miệng, đối với y cười cười, “Không gấp, chậm rãi thử lại.”

Song ‘chậm rãi’ là một từ xa xỉ, Phượng Linh Quân đã không còn mấy ngày để ‘chậm’, áp lực treo trên đỉnh đầu hắn không khác nào thanh đao, hắn có chút vui mừng, Sở Kiên đã có võ công, tương lai sẽ không dễ bị người khác coi thường.

Nhưng không ai ngại mình võ công cao, Phượng Linh Quân hi vọng Sở Kiên sẽ lợi hại hơn nữa, càng lợi hại càng tốt, chính vì vậy mấy ngày kế tiếp hắn đều dốc hết sức dạy cho Sở Kiên.

Vừa bắt đầu Sở Kiên rất không vui mà phối hợp, cả người y mệt mỏi, không quan tâm nội công mình đã luyện đến cảnh giới gì chỉ muốn làm nũng với Phượng Linh Quân, hận hai người không thể không lúc nào dính lấy nhau, ban ngày luyện công cũng phải nắm chặt lấy tay hắn, tối ngủ cũng nhất quyết ôm hắn mà ngủ.

Mỗi lần Phượng Linh Quân có dấu hiệu rời đi phản ứng của y rất kịch liệt, hoặc là phát giận, hoặc là nằm ỉu rũ trên người hắn, làm bộ trầm mặc thương tâm, khiến hắn không thể làm được gì.

Có lẽ tâm tình bị ảnh hưởng, Sở Kiên gần đây có chút gầy, ngay cả ánh mắt cũng mang mấy phần tiều tụy. Nhưng bộ dáng này của y ngược lại đem hình ảnh thiếu niên ngây thơ phải bỏ sạch sẽ, ngũ quan càng thêm rõ ràng, đường cong sống mũi lộ hẳn ra, không những tuấn tú hơn mà đáng người dường như cũng cao hơn trước.

Phượng Linh Quân thấu hiểu tâm tình y, hai người nằm trên giường đóng cảnh triền miên, sau khi nộ hỏa cuồng nhiệt kết thúc, eo hắn vẫn còn nằm trong tay Sở Kiên, đột nhiên mở miệng nói một câu: “Kiên nhi, đệ rất đẹp, sau này nhất định có rất nhiều người thích.”

Sở Kiên kín đáo liếc nhìn hắn, không lên tiếng.

Phượng Linh Quân: “Nếu như ta không còn ở đây, đệ phải luyện võ công thật tốt, cưới một vị thê tử xinh đẹp, hưởng thụ cuộc sống ——”

Lời còn chưa dứt, Sở Kiên bỗng lật người đem Phượng Linh Quân đè ở dưới, hung tợn cắn lên môi hắn.

“Đệ không nghe huynh!” Sở Kiền đỏ mắt, y đem khoe miệng Phượng Linh Quân cắn đến rách, vừa hung dữ lại vừa ủy khuất, nước nỏ nói: “Huynh lại muốn đem đệ đưa cho ai? Đệ không nghe lời huynh, nếu huynh dám chết, đệ cũng sẽ moi quan tài của huynh ra, nằm vô trong đó với huynh!”

“.....”

Lời y nói rất dọa người, Phượng Linh Quân muốn cười cũng không được, muốn khóc cũng không xong, trong lòng buồn bực nói thầm: chết cũng không cho ta chết yên ổn, ta đời trước cuối cùng phạm phải nghiệt gì, sao lại dính chặt lấy đệ ấy thế này? Chẳng lẽ là số đào hoa trong truyền thuyết? Khó trách lại ‘nghiệt’.

Phượng Linh Quân vất vả dỗ dành Sở Kiền, ngày hôm sau Sở Kiền vòng vo tính, không biết tại sao bỗng nhiên đồng ý luyện võ với hắn. Phượng Linh Quân ở sư môn thường giúp các sư đệ luyện võ, ở phương diện này rất tài giỏi, Sở Kiền được hắn chỉ điểm mấy ngày đã tiến bộ không ít.

Phượng Linh Quân phát hiện, Sở Kiền cũng không giống như lời sư phụ y nói, y rõ ràng không phải một tên đầu gỗ mà là một khối ngọc thô chưa được mài dũa, có điều thời gian bắt đầu lại tương đối trễ.

Phượng Linh Quân hơi an tâm, thời gian nhàn hạ liền dẫn Sở Kiền ra ngoài ngao du, đáng tiếc Sở Kiền trừ hắn ra không có một chút hứng thú nào với cảnh đẹp hay mỹ thực, chỉ thích dính lấy hắn.

Có một lần Triệu minh chủ hỏi thân phận của Sở Kiền, Phượng Linh Quân nói là ‘biểu đệ bà con xa’, khi ấy y không có phản ứng gì, khi trở về lại biểu đạt bất mãn của mình. Phượng Linh Quân thất thần, Kiền nhi gần đây rất ít khi tức giận nhưng khả năng làm nũng lại tăng lên một tầm mới, thường làm cho hắn không có biện pháp nào..... Cho dù là nữ nhi cũng không có làm nũng đến mức độ đó đi? Chân mày vừa nhíu lại, ánh mắt tội nghiệp kia đảo qua, tim hắn cũng muốn chảy ra.

—— Sao lại đáng thương đến mức này?

Phượng Linh Quân thật sự sợ, sợ một ngày hắn vì ánh mắt này mà chết không nhắm mắt.

.....

Ngày mồng tám tháng mười, thành Vị Thủy nổi gió lớn.

Cơn gió đem lá khô toàn bộ cuốn đi, chỉ để lại những nhánh cây trụi lá lơ lửng giữa bầu trời. Buổi trưa đi qua, ngay cả ánh mặt trời cũng không nhìn thấy, bầu trời u ám, bên ngoài tuyết đã bắt đầu rơi.

Phượng Linh Quân một mình ra khỏi cửa mua cho Sở Kiền một bộ quần áo chống rét. Phượng Linh Quân cho là khi Sở Kiền thay ra sẽ lộ ra vẻ mặt ngưng ngùng, cảnh tượng đó nhất định rất đáng xem.

Đáng tiếc hắn lại tính toán sai, Sở Kiền không như thường ngày, không chỉ không làm ra phản ứng hắn

nghĩ đến mà người cứ không yên. Hấn thấy cũng không truy cứu, dù sao thời gian cũng đã đến, tối nay hấn sẽ cùng với Tần Thanh quyết chiến, Sở Kiền khác thường là bình thường.

Hoàng hôn buông xuống, Sở Kiền ôm một bầu rượu trở về, lúc vào cửa trùng hợp thấy Phượng Linh Quân đang lau kiếm, hấn nhẹ nhàng dùng khăn lau lên thân kiếm, vẻ mặt chuyên chú trước nay chưa từng thấy.

Sở Kiền đặt bầu rượu lên bàn, ôm lấy Phượng Linh Quân từ phía sau.

“Huynh phải đi bây giờ sao?” Sở Kiền hỏi, “Là cánh rừng già phía tây thành sao? Đệ có thể đi cùng huynh không?”

Những lời này y đã hỏi rất nhiều lần, không cần trả lời nữa.

Sở Kiền thật giống như đang lẩm bẩm, nhẹ giọng nói: “Ngoài trời đã ngưng gió, mây đen đã tán đi, là dấu hiệu tốt, đệ chờ huynh trở lại.”

“.....” Cổ họng Phượng Linh Quân chợt đau, hấn trong nháy mắt hiểu được cái gì gọi là ‘anh hùng khó qua ải mỹ nhân’, càng ngọt ngào mềm mại càng khiến người khác không thể chống cự. Vì một người, hấn tình nguyện lên núi đao xuống biển lửa.

Phượng Linh Quân im lặng xoay người, đối diện với Sở Kiền ôm y một cái.

Sở Kiền chợt từ trong ngực hấn tránh thoát, y đi qua bàn rót hai chén rượu, một cho bản thân một đưa cho hấn.

Phượng Linh Quân không nghĩ ngợi gì liền uống ngay, uống xong thấy Sở Kiền hai mắt đắm lệ lưng trông nhìn mình, tay cầm chén rượu run lên, cơ hồ đem phần rượu trong chén đổ đi không ít, phần rượu của y lại chưa từng động qua. Phượng Linh Quân nắm lấy bàn tay run rẩy của y, đem chén còn lại uống cạn.

“Sao lại khóc rồi? Đã lâu lắm rồi đệ không cười với ta, Kiền nhi.”

“.....”

Sở Kiền nghe vậy kéo khóe miệng, nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Phượng Linh Quân rầu rĩ, hấn không dám nói nhiều, sợ rằng đối phương sẽ tiếp tục khóc, “Thôi, đệ ở đây chờ ta, ta nhất định.....” Lời còn chưa dứt hấn chợt cảm thấy dưới chân vô lực, cả người suýt chút nữa ngã quỵ.

Hấn nắm chặt lấy thành giường, ngẩng đầu nhìn Sở Kiền, thân ảnh phái trước trở nên mơ hồ.

“..... Kiên nhi?” Phượng Linh Quân chấn động, hần lập tức hiểu được rượu có vấn đề, “Đệ làm gì?”

“Đệ cái gì cũng không làm.” Lòng mi Sở Kiên run lên, y đến gần hai bước, như bình thường ôm lấy Phượng Linh Quân đặt lên giường, run giọng nói: “Đệ chỉ không bỏ được huynh.”

“.....”

Phượng Linh Quân nhú chặt mày, hần không biết Sở Kiên hạ được gì, cả người vô lực, ngay cả động tác nhú mày cũng rất khó khăn.

Hai mắt hần dần mở không lên, mi mắt nặng trĩu, giống như tránh nhiệm mà tối nay hần phải gánh lấy, nặng nề đè áp, muốn tránh cũng không thoát.

Phượng Linh Quân không tự chủ được chậm lại hô hấp, ý thức mờ lung, hần nghe chung quanh phát ra tiếng động, Sở Kiên không biết từ đâu lấy ra một sợi dây, trước đem áo ngoài và giày của hần cởi ra, sau đó dùng dây cột hần vào giường.

Ngay sau đó, một bóng đen nhích tới gần, Sở Kiên cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi hần.

“Linh Quân ca ca.” Hô hấp nóng bỏng gần trong gang tấc, Sở Kiên dán trên mặt hần, lưu luyến không thôi.

“Linh Quân ca ca.....” Phượng Linh Quân nghe rất rõ lời Sở Kiên nói, “Đệ không hi vọng huynh bị thương, càng không muốn huynh phải chết. Huynh sao cứ nhất quyết làm anh hùng? —— Đệ không muốn huynh đi làm thứ anh hùng gì đó.”

“.....”

“Nếu như huynh bắt buộc đi vào hiểm cảnh, đệ tình nguyện thay huynh đi.”

Không, không muốn.....

Phượng Linh Quân nói không ra lời, hần ra sức giãy dụa, song ngón tay chỉ có thể giật nhẹ.

Sở Kiên lại cúi đầu xuống hôn hần, phẳng phất như hôn thể nào cũng không đủ, hai tay nâng mặt hần lên, thân mật hôn một hồi, từ đôi môi di chuyển lên mắt.

“Đệ đi.” Sở Kiên mặc y phục của hần, cầm kiếm của hần, bắt chước giọng nói của hần, cố chấp nói: “Huynh ở đây chờ đệ, đệ nhất định.....”

Nhất định cái gì?

Hắn khi ấy còn chưa nói xong, là nhất định trở lại sao?

Sở Kiên quay đầu nhìn Phụng Linh Quân một cái, dứt khoát đẩy cửa đi ra.

12. Chương 12

Trời tối, Phụng Linh Quân từ trong cơn mê tỉnh lại.

Hắn mơ thấy mình trở về Vọng Xuân sơn, khi ấy đang là mùa trăm hoa đua nở, ánh mặt trời chói lóa chiếu rọi cả cánh rừng dài, Sở Kiên đứng bên bờ thác nước, hơi nước mờ mịt dưới khúc xạ ánh sáng mà phát ra bảy sắc cầu vồng.

Sở Kiên cầm nhành hoa sơn trà, đỏ mặt mỉm cười với hắn, nhẹ giọng gọi một tiếng “Linh Quân ca ca.....”

Phụng Linh Quân cả kinh trong lòng, ý thức hắn thanh tỉnh nhưng người lại không cách nào nhúc nhích.

Hắn bị buộc phải ngủ say, hồn phách với thân thể phẳng phất như bị tách rời, dần dần không còn biết đâu là ảo tưởng đâu là mộng cảnh, đang lúc mơ màng, hắn đi vào căn nhà tranh của Sở Kiên, chiếc đèn dầu lay lắt giữa đêm tối.

Sở Kiên đứng trước ngọn đèn, một nửa gương mặt biến mất do ánh sáng chiếu không rọi tới, ánh mắt thâm lương, “Chúng ta đã kết tóc, huynh không thể quên đệ.”

Ta sẽ không quên đệ, đệ trở lại đi, nhanh trở lại đi.....

Phụng Linh Quân hoảng loạn vươn tay chỉ bắt được ngọn nến lay động trong gió. Hắn cơ hồ chưa bao giờ khóc, một đêm này nước mắt lại thấm ướt gối đầu.

Chờ được hết tác dụng, Phụng Linh Quân rốt cuộc thanh tỉnh, trời đã hừng nắng, hắn nằm trên giường ngốc lảng một hồi, một cảm giác sợ hãi chưa từng có bao trùm lấy toàn bộ cơ thể, hắn không dám hồi tưởng lại chặng vạng hôm qua đã xảy ra chuyện gì, hoài nghi hết thảy đều là mộng cảnh.

Phụng Linh Quân thoát khỏi trói buộc, bắt lấy thứ bên cạnh lại phát hiện trống không. Hắn lúc này mới chợt giật mình, vội vàng nhảy xuống giường, cũng không để ý đến bản thân chưa rửa mặt thay y phục, chỉ mặc đúng một bộ trung y, đầu bù tóc rối chạy ra ngoài.

Giờ mao canh ba, Phượng Linh Quân cưỡi ngựa ra khỏi thành.

Thành Vị Thủy le que vài bóng người, gió lạnh không ngừng cắt lên mặt hắn nhưng hắn lại không cảm giác được gì. Cánh rừng già ở thành tây, ven con đường đi người của Võ Lâm đã sớm mai phục, không biết mọi thứ đã kết thúc hay chưa, hắn thậm chí ngay cả một bóng người sống cũng không nhìn thấy.

—— Sở Kiền đâu?

Phượng Linh Quân rét run, dường như có một cánh tay vô hình nào đó siết chặt lấy cổ hắn, khiến hắn không thở nổi.

Từ lúc quen biết đến nay, hắn luôn coi Sở Kiền như một người ‘cần được bảo vệ’, không rành thế sự, lại cực kì lệ thuộc vào hắn. Hắn đối với Sở Kiền là vui mừng, là trù mến, là áy náy, là trách nhiệm, hắn muốn đem ảnh hưởng của mình lên Sở Kiền hạ xuống mức thấp nhất, hi vọng y có thể hạnh phúc sống hết nửa đời sau.

Nhưng quay đầu lại nhìn xem, hắn cái gì cũng không làm được, hắn cứ mãi tổn thương Sở Kiền, ngược lại còn để y bảo vệ hắn, thay hắn hy sinh.

Mu bàn tay Phượng Linh Quân nổi đầy gân xanh, ngón tay không ngừng phát run, lúc xuống ngựa suýt chút nữa đã té xuống đất. Hắn không thêm buộc dây ngựa đã vội vã chạy vào rừng.

Cánh rừng rất rộng, tứ phía đều là những ngọn cây cao uốn lượn tạo thành mê cung không lối thoát. Phượng Linh Quân hướng chỗ sâu nhất mà chạy vào, chung quanh vẫn còn vương đầy dấu vết chiến đấu, lửa thiêu, tro bụi, vết máu, thi thể người bên ma giáo và võ lâm..... Hắn ngơ ngác nhìn một vòng, máu cả người như bị rút đi.

—— Sở Kiền ở đâu? Sẽ không ở đây, đúng không?

“Kiền nhi!” Phượng Linh Quân gọi lớn, trả lời hắn chỉ có tiếng quạ kêu thê lương.

Phượng Linh Quân thất hồn lạc phách, hắn tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng cũng nhìn thấy người còn sống, hắn như thấy được vị cứu tinh, lấp ba lấp bấp chạy tới hỏi thăm. Đối phương đang ở dưới tàng cây xử lý vết thương, nghe hỏi cũng không trả lời vấn đề của hắn, chỉ nói tối hôm qua võ lâm giành chiến thắng, nhưng cục diện hết sức hỗn loạn, trận quyết chiến của ‘Phượng đại hiệp’ và Tần Thanh không diễn ra ở đây, kết quả thế nào, gã không biết.

Nói xong gã nhìn Phượng Linh Quân một cái, nhận ra hắn chính là ‘Phượng đại hiệp’ trong miệng mình, nhất thời bị kinh sợ.

Phượng Linh Quân nóng nảy, hắn không có tâm tư nói chuyện tỉ mỉ với người nọ, vội vàng chạy sâu vào rừng.

.....

Khoảnh khắc tìm được Sở Kiền, Phượng Linh Quân đã tưởng mình chết rồi.

Hắn vốn tinh thần không yên, ở trong ‘mê cung’ vòng tới vòng lui không ít lần, rất nhanh đã bị lạc.

Hắn cưỡng bách mình tỉnh táo lại, may mắn nhìn thấy một thân cây được kí hiệu, cẩn thận lục soát gần đó, cuối cùng phát hiện sau lưng cây đại thụ là một vật áo quen thuộc.

“Kiền nhi!” Phượng Linh Quân lo sợ kêu một tiếng, chân chừ chốc lát mới dám đi qua, hắn sợ người đó không phải Sở Kiền, lại càng sợ Sở Kiền đó đã..... đã không thể trả lời hắn.

Sẽ không.

Phượng Linh Quân nhịn xuống lo sợ trong lòng chạy qua, mái tóc dài của hắn đã không còn như lúc đầu mà lấm lem bụi bẩn, áo quần cũng dính đầy đất, nhưng so với Sở Kiền tốt hơn nhiều ——

—— Người phía sau cây quả thật là Sở Kiền.

Cả người y đầy máu dứa lưng vào cây khô, thanh kiếm bạc nằm dưới tay, y cúi đầu, sắc mặt tái nhợt như người chết, bộ dạng không rõ còn sống hay đã chết.

“.....”

Phượng Linh Quân đã thấy qua rất nhiều người chết, người hắn giết cũng không ít, nhưng chưa bao giờ cảm thấy sợ như lúc này.

Phượng Linh Quân mím môi, lấy dũng khí cúi người xuống dò xét hơi thở của Sở Kiền ——

Hoàn hảo.

Vẫn còn hơi thở.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, cả người thoát lực ngã quy xuống đất, đầu gối đập xuống phần đá cứng truyền tới cảm giác đau nhức làm hắn tỉnh táo lại.

“Kiền nhi, tỉnh tỉnh.” Phượng Linh Quân vỗ mặt Sở Kiền, lại không thấy đối phương có phản ứng.

Hắn không biết Sở Kiền tổn thương đến mức nào, cẩn thận kiểm tra cả người y một lượt, ngoài ý muốn phát hiện trên người Sở Kiền không có ngoại thương, máu trên người dường như cũng không thuộc về y.

Tuy rằng nội thương vô cùng nghiêm trọng nhưng chỉ cần người còn sống, bất luận nặng đến mức độ nào Phượng Linh Quân cũng cảm thấy đây là tin tốt. Hắn thận trọng ôm Sở Kiền vào lòng đưa ra ngoài.

Trên đường trở về, Sở Kiền tỉnh một lần.

Phượng Linh Quân cười ngửa, Sở Kiền nằm trong ngực hắn, lắc lư trên lưng ngựa mà ngẩng đầu.

Phượng Linh Quân vẫn luôn chú ý đến y, thấy thế lập tức ngừng lại, “Kiền nhi?”

“.....” Sở Kiền ho khan mấy tiếng, thanh âm hữu khí vô lực, “Linh, Linh Quân ca ca.....”

“Đệ đừng nói chuyện, chúng ta về khách điểm trước.”

“Không, đệ.....”

“Đừng nói, tiết kiệm khí lực, ngoan.”

Phượng Linh Quân cái gì cũng không hỏi liền đem y ôm chặt vào lòng.

Sở Kiền trái lại giống như đứa nhỏ nóng lòng được khen ngợi, trở nên thật ngây thơ, bởi vì quay đầu lại có chút phí sức nên y nhẹ nhàng lùi về sau, gác đầu lên vai Phượng Linh Quân, nhỏ giọng nói: “Linh Quân ca ca, đệ..... đệ thắng.....”

Phượng Linh Quân không đáp lời, Sở Kiền vội nắm lấy ống tay áo của hắn, “Đệ giúp huynh giết tên đó, đệ có phải rất lợi hại không? Có phải lợi hại lắm không.....”

Phượng Linh Quân đau xót.

Sở Kiền lại nói: “Đệ sẽ không bao giờ ... cản trở huynh, huynh không được phép vứt bỏ đệ.....”

“Sẽ không.” Phượng Linh Quân khàn giọng trả lời, “Đệ phải nhanh chóng khỏe lại, lo mà dưỡng thương, chúng ta sau này vĩnh viễn cũng không tách rời.”

“Được..... Không cho gạt đệ.”

Sở Kiên hài lòng, thanh âm nhẹ dần, giống như sức lực chống đỡ cuối cùng của y đã bị rút hết, đầu gục xuống.

Phượng Linh Quân sợ hãi, tức khắc nắm lấy bả vai Sở Kiên, “Kiên nhi?..... Kiên nhi!”

Sở Kiên phảng phất như đã rơi vào giấc ngủ ngàn thu, không nghe được thanh âm của hắn, không cách nào đáp lại hắn.

Phượng Linh Quân đỏ mắt, thúc ngựa nhanh chóng chạy về thành.

Hắn trước kia khi làm việc luôn xử lý gọn gàng, tuyệt đối sẽ không hoảng loạn, sẽ không để bất kì chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra. Nhưng hiện tại hắn như đổi thành người khác, nháy mắt mất đi hồn phách. Nếu như không phải vô tình bắt gặp Triệu minh chủ trước cửa khách điếm, hắn quả thật không biết nên làm gì, chỉ biết ôm lấy Sở Kiên không dám buông tay.

Triệu minh chủ đang đi tìm Phượng Linh Quân, đêm qua trộm long tráo phụng ông cũng không biết. Sáng nay quét dọn tàn cuộc chỉ thấy được thi thể của Tần Thanh không thấy Phượng Linh Quân, ông còn tưởng hắn đã rời đi.

Triệu minh chủ vốn đang vui mừng, lúc thấy được bộ dạng như phát điên của Phượng Linh Quân liền sửng sốt, “Này..... Làm sao vậy?”

Phượng Linh Quân mở miệng, không nói nên lời.

Triệu minh chủ nhìn người trong ngực hắn, thấy đối phương mặc y phục quen thuộc, tựa hồ đã hiểu, vội vàng giúp Sở Kiên bắt mạch.

“Thượng thể quá nặng.” Triệu minh chủ nói, “Thứ lỗi tại hạ không thể giúp, thỉnh thiếu hiệp đi tìm thần y.”

Thần y gì đó, bất quá chỉ là một lão lang trung đi theo võ lâm đến thành Vị Thủy tham gia náo nhiệt, không có tấm lòng nhân từ, càng không có khả năng cải tử hoàn sinh.

Phượng Linh Quân cơ hồ muốn quỳ xuống đất cầu xin, vị thần y kia chỉ biết lắc đầu, nói kinh mạch trong người Sở Kiên đã nhiễm độc khí, thương đến tận lục phủ ngũ tạng, không cứu được, xin nén bi thương.

Nén bi thương?

Phượng Linh Quân vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi ảo mộng tối qua, trời vừa sáng, thời điểm hắn không hề hay biết thì mọi chuyện đã kết thúc, bao gồm cả tính mạng ái nhân của hắn —— hắn làm thế nào để nén bi thương? Hắn căn bản không thể tin nổi đây là thật.

“Không thể nào, không thể nào.”

Phượng Linh Quân ôm Sở Kiền trở về khách điểm, đem người đặt lên giường vận công độ chân khí cho y.

Có hữu dụng không? Miễn cưỡng kéo dài sinh mạng.

Nhưng mặc dù hắn đã tiêu hao hết một nửa công lực Sở Kiền vẫn như cũ không hề tỉnh lại.

Phượng Linh Quân tập võ hơn hai mươi năm, từ nhỏ đã được dạy phải hành hiệp trượng nghĩa, giúp người gặp nạn, nhưng hắn thậm chí ngay cả người mình yêu thương nhất cũng không cứu được, hắn còn có thể cứu người nào?

Phượng Linh Quân nghĩ, hắn tuy không phải thánh nhân người không có khuyết điểm nào nhưng hắn chưa từng làm việc ác, những năm gần đây hành tẩu giang hồ còn giúp không ít người, có thể giúp liền giúp, có thể cứu liền cứu, việc thiện làm không ít, về công về tư đều có thể tự vỗ ngực nói một câu không thẹn với lương tâm —— nhưng tại sao ông trời lại đối xử với hắn như thế?

Phượng Linh Quân ngơ ngác ôm Sở Kiền, trong lòng chợt sinh ra một cỗ oán hận cùng thê lương trước đây chưa từng có. Hắn cầu thần cầu trời, những gì có thể cầu đều đã cầu qua nhưng vẫn không có tác dụng, Sở Kiền vẫn không tỉnh lại, khuôn mặt tái nhợt của hắn đọng đầy những cảm xúc khác nhau, tức giận có, áy náy có, cặp mắt đầm lệ.....

Phượng Linh Quân thất thần, có thể một canh giờ, hoặc hai canh giờ, Sở Kiền trong ngực hắn không nhúc nhích, an tĩnh đến mức giống như đã thật sự ra đi.

“.....”

Con người Phượng Linh Quân chợt động, tầm mắt đảo qua thanh kiếm nằm bên mép giường.

Kiếm.....

Sầu Quang..... Là kiếm sư phụ tặng cho hắn.

Phượng Linh Quân kích động, hắn vội vàng xuống giường, dùng chân bực lấy Sở Kiền ôm ngang lên ——

“Chúng ta trở về sư môn, Kiền nhi, chúng ta đi tìm sư phụ, sư phụ nhất định có thể cứu đệ.”

” —— Ta đưa đệ lên núi.”

13. Chương 13

Từ thành Vị Thủy trở về Vân Hoa môn, đi quan đạo ít nhất mất sáu bảy ngày. Nếu chậm một chút, gặp phải thời tiết ác liệt có thể kéo đến mười ngày nửa tháng. Phượng Linh Quân không sợ đi đường cực khổ, nhưng thân thể Sở Kiền chưa chắc chịu được, hẳn cưỡi ngựa một ngày, ngày hôm sau liền đổi sang xe ngựa.

Dọc đường đi, Phượng Linh Quân gần như không có cách nào chợp mắt, Sở Kiền từng vì hắn chịu thương chịu khổ, hôm nay toàn bộ trả lại cho hắn, để hắn đích thân trải nghiệm cảm giác đau đớn một phen.

Phượng Linh Quân an ủi mình, Sở Kiền cát nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì. Đến lúc chữa thương xong, bọn họ sẽ cùng nhau về Vọng Xuân sơn ẩn cư, cách xa giang hồ thị phi, hoặc nắm tay nhau đi khắp bốn phương, làm một đôi tình lữ tiêu sái.

Hắn đã đáp ứng sẽ dẫn Sở Kiền về thăm cố hương ngắm tuyết, mùa đông đã đến, chỉ thiếu một người đến ngắm mà thôi.

—— Sẽ ổn thôi.

Phượng Linh Quân miễn cưỡng lộ ra nụ cười yếu ớt, cúi đầu hôn một cái lên mặt Sở Kiền.

Về đến sư môn đã là ngày mười tám tháng mười. Phượng Linh Quân trước khi trở về đã dùng bò câu đưa tin cho Vương Tử Chiêu, gã tự mình ra cửa nghênh đón trước hai dặm, đích thân đưa hắn và Sở Kiền vào môn.

Phượng Linh Quân một thân phong trần mệt mỏi, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, trực tiếp mang Sở Kiền lên núi Vô Không.

Núi Vô Không là cấm địa sư môn, sư phụ hắn ở trên đỉnh núi bế quan, mấy năm nay đều không lộ diện, lưu lại mệnh lệnh “bất luận phát sinh chuyện gì cũng tuyệt không thể quấy rầy”. Vương Tử Chiêu sợ hết hồn, sợ sư huynh xúc động nhất thời mà làm ra quyết định sai lầm, nhưng mắt thấy Phượng Linh Quân nghiêm túc đến độ làm người khác kinh sợ gã lại không thể nói ra lời can ngăn.

Huống chi, sư huynh làm việc luôn có chừng mực, trước hắn cam nguyện mạo hiểm, thậm chí viết cả di thư cũng không làm phiền sư phụ, hôm nay lại cố ý lên núi, có lẽ là do tính mạng Sở Kiền cực kì quan trọng, quan trọng đến mức sư huynh có thể đánh đổi hết thảy để cứu sống y.

Wang Tử Chiêu không dám can, mà có can cũng không ngăn được, gã ở dưới chân núi nóng nảy, bên này Phượng Linh Quân đã bước chân lên núi.

Núi Vô Không cũng không phải là ngọn núi cao nhất Vân Hoa môn, từ chân núi đến đỉnh núi được lót đá,

tổng cộng có bốn ngàn tám trăm mười bậc thang. Phụng Linh Quân đã liên tiếp nhiều ngày không nghỉ ngơi tốt, thân thể mệt mỏi là thứ yếu, hần mỗi ngày vì Sở Kiền vận công độ khí, tiêu hao nội lực quá nhiều, nói ‘dốc hết tâm huyết’ cũng không nói quá, hôm nay sa cơ lỡ vận, cứng rắn chống đỡ mà bước từng bước nặng nhọc.

Gió núi cắt vào mặt, Sở Kiền nằm trong ngực Phụng Linh Quân không chút nào hay biết, từng cơn gió lạnh thổi qua, cơ hồ mang đi chút thân nhiệt cuối cùng trên người y.

Phụng Linh Quân không khỏi ôm chặt y, đem áo khoác bịt kín lại, chân đạp lên bậc thang, mỗi một bước nặng tựa thái sơn, đỉnh núi rất xa mà bậc thang như không có hồi kết dẫn thẳng đến chân trời.

Việc đã đến nước này, Phụng Linh Quân cái gì cũng không muốn, trèo lên núi cầu cứu hần đã không còn lựa chọn nào khác.

Về phần kết quả ——

Chỉ có thể trông vào ý trời.

Càng lên cao gió núi càng ác liệt, Phụng Linh Quân gần như chết lặng, hần không biết mệt mỏi liên tục tiến về phía trước. Đi tới một chỗ quen thuộc, hần hơi dừng lại, nghiêng đầu nhìn thân cây bên vách núi, chợt nhớ tới chuyện cũ năm xưa.

Hần vẫn còn nhớ rất rõ, năm ấy hần vừa mới tròn mười tuổi, vì tò mò mà gạt sư phụ lên núi Vô Không.

Lúc ấy hần rất tò mò với hai chữ ‘cấm địa’, hỏi sư phụ tại sao bọn họ không thể lên đó, bên trong cấm địa rốt cuộc có thứ gì? Sư phụ nói không có gì cả. Hần không tin, tuyệt đối không tin, vì vậy đã chuẩn bị tinh thần, thừa dịp sư phụ ra ngoài mà lén lút lên núi.

Kết quả, trên núi thật sự không có thứ gì.

Không có sơn động cất giấu bí tịch võ công, không có nhà giam giữ những kẻ tội đồ, càng không thấy được ánh sáng huyền bí gì đó mà người ngoài đồn đãi —— hoàn toàn khác xa với ảo tưởng về một ‘cấm địa’ của hần, cuối cùng còn bị sư phụ bắt được, phạt cấm túc.

Sư phụ để hần đến điện Diện Bích suy nghĩ một tháng, hần không hiểu, nếu cấm địa không có thứ gì trong đó, tại sao vào xem một chút lại không được?

Lúc ấy sư phụ trả lời, hần đến nay một chữ cũng không quên, sư phụ nói: “Cấm địa sở dĩ được gọi là cấm địa không phải vì nó ẩn giấu bí mật, mà nó trở thành một quy củ, một ranh giới cuối cùng.”

Phụng Linh Quân nghe cũng không hiểu, hần quá nhỏ, một hài tử mười tuổi có thể hiểu được gì?

Nhưng hắn đối với sư phụ cực kì tôn kính, từ đó về sau hắn đều không bước chân lên núi Vô Không lần nào nữa.

Mười mấy năm trôi qua, hắn rốt cuộc đã hiểu rõ dụng ý của sư phụ. Nếu nói là ranh giới cuối cùng, đại khái chỉ có thể đột phá nó mới có thể chân chính chạm tới nó, tùy theo mà đến, nội tâm người coi trọng cái gì, cùng với quá khứ có thứ gì thay đổi, tại sao lại thay đổi..... Hết thấy đều hiện ra trước mắt.

Phượng Linh Quân nghĩ, những năm này hắn với Vương Tử Chiêu làm không ít việc xấu nhưng thực tế cả hai đều là người tốt, bọn họ thủy chung chưa từng làm chuyện gì quá phạm, đúng sai phân biệt rõ ràng.

Sở Kiền thì ngược lại, bề ngoài của y tuy hiền lành nhưng sự thật lại rất thích làm càn, tuyệt đối không bao giờ làm theo quy củ, y muốn gì thì làm đó, tựa hồ không bận tâm đến đúng sai, không suy tính điều đó có nên làm hay không, có đáng giá hay không, điều y biết chỉ có một, đó là thích hắn.

“Đệ ấy thích ta.”

Phượng Linh Quân bước từng bước lên bậc thang, hai chân cơ hồ bị đông lạnh.

“Đệ ấy thích ta, cam nguyện vì ta mà chết ——”

Phượng Linh Quân bị gió thổi ngã nghiêng, không biết đi bao lâu, cuối cùng cũng tới đỉnh, phía trước hiện ra con đường đá hẹp dài. Hắn đi dọc theo con đường đá tiến về phía trước, đi được một đoạn, trước mắt hiện ra một tòa điện lớn hùng vĩ uy nghiêm.

Đỉnh núi này chỉ có duy nhất nơi trước mắt có thể ở, sư phụ nhất định ở bên trong. Phượng Linh Quân không dám tùy tiện vọt vào, hắn như cũ ôm lấy Sở Kiền, vén vạt áo quỳ gối trước điện, “Sư phụ.”

Trong điện vô thanh vô tức, không có âm thanh nào truyền ra.

Phượng Linh Quân tứ chi như bị đè ép, nặng nề mà cứng ngắc, hắn nghe tiếng gió núi bên tai gào thét, mượn nội lực nói: “Sư phụ, đồ nhi bất tài! Kính mong sư phụ xuất quan, cứu một mạng người ——”

“Cầu xin sư phụ cứu mạng!”

Phượng Linh Quân quỳ đến hai đầu gối rướm máu, cả người Sở Kiền được hắn ôm vào lòng, thân nhiệt như đã bị gió núi rút đi hết, dường như đã không còn sự sống. Phượng Linh Quân không ngừng ho khan, suýt nữa đã nôn ra máu tươi.

Hắn luôn tự cho mình siêu phàm, không nghĩ tới một ngày lại oán hận bản thân vô năng —— Hắn đã không còn sức, đã cùng đường.

“Sư phụ.....”

Phượng Linh Quân không kiềm được mà ho khan nửa ngày, khẩn cầu: “Cầu xin sư phụ xuất quan, nghịch đồ không thể báo đáp, nguyện dùng tính mạng ——”

Bầu trời trắng xóa, không biết từ lúc nào tuyết đã rơi đầy.

Phượng Linh Quân dùng ống tay áo lau đi lớp tuyết đọng trên mặt Sở Kiền. Y vẫn không nhúc nhích, hai mắt nhắm nghiền, cánh môi thâm tím, mặt không còn huyết sắc..... Có lẽ đây là kết quả cuối cùng.

Phượng Linh Quân đau lòng, đau đến mức cả người như chết lặng. Hắn đem Sở Kiền ôm chặt vào lòng, ở giữa khoảng trời đầy tuyết, hai người họ thật nhỏ bé, thật tầm thường, xung quanh không có bất kì sự sống nào, chỉ có thể ôm lấy nhau mà sưởi ấm.

“Cứ vậy đi.” Phượng Linh Quân nói, “Nếu như đệ chết, ta làm sao có thể tiếp tục sống?”

Trước mắt hắn biến thành màu đen, lòng tin của hắn như theo từng bông tuyết rơi xuống mà mất dần. Nhưng hắn vẫn ôm một tia hi vọng mong manh, chỉ cần Sở Kiền còn sót lại chút hơi thở cuối cùng hắn vẫn không muốn buông tha.

Sắc trời dần tối, Phượng Linh Quân quỳ trước điện như một pho tượng. Hắn cảm giác như bên ngoài đã trôi qua mười năm, hai mươi năm, một đời như đã đi qua nhưng mùa đông vẫn không chấm dứt.

Vai hắn, đầu hắn, cả người hắn đều đọng một lớp tuyết thật dày. Cuối cùng, trước khi hắn hoàn toàn bị đông cứng, cửa điện ‘chi nha’ một tiếng, mở ra.

14. Chương 14

Phượng Linh Quân không rõ hắn lúc nào thì ngất đi, chờ hắn tỉnh lại, núi tuyết đã biến mất thay vào đó là căn phòng được bày biện không thể quen thuộc hơn —— phòng của hắn.

Sao lại ở đây, Sở Kiền đâu?

Phượng Linh Quân ngẩn ra, lúc ngồi dậy không cẩn thận làm đổ chén được đầu giường.

“Sư huynh, huynh tỉnh?” Ngoài cửa đột nhiên có người vọt vào, Phượng Linh Quân nghe tiếng thì ngẩng đầu, nhìn thấy Vương Tử Chiêu. Không đợi hắn lên tiếng, gã liền vội vàng đi tới ẩn hắn nằm xuống giường, “Huynh đừng lộn xộn, sư phụ nói huynh tổn thương nguyên khí, cần phải nghỉ ngơi.”

“.....”

Phượng Linh Quân mở miệng, phát hiện cổ họng hần đặc quánh, tựa hồ đã lâu rồi không nói tiếng nào, nhất thời không thể phát ra thanh âm chỉ có thể tạo ra âm tiết khàn khàn.

Thích ứng hồi lâu, hần nói: “Sở Kiền đâu? Đệ ấy ở nơi nào, đệ dẫn huynh đi.” Dứt lời liền muốn xuống giường.

Vương Tử Chiêu ngăn hần lại, than thở, “Đừng nóng vội, cậu ta vẫn ổn đang nằm ở cách vách, sư phụ đã cứu hai người —— Sư phụ làm việc huynh còn không yên tâm sao? Cậu ta đã tỉnh, so với huynh còn sớm hơn.”

Phượng Linh Quân sửng sốt, Sở Kiền bị thương nặng đến vậy lại tỉnh sớm hơn hần, hần rốt cuộc đã hôn mê bao lâu?

Nhìn ra hần đang suy nghĩ cái gì, Vương Tử Chiêu đáp: “Sư phụ suy tính sâu xa, sợ sau khi huynh tỉnh lại không chịu tỉnh dưỡng mà chạy lung tung nên kê được an thần cho huynh uống.”

Phượng Linh Quân gật đầu một cái, “Mấy ngày rồi?”

“Năm ngày, huynh ngủ mê man suốt năm ngày.” Vương Tử Chiêu thu dọn mảnh vỡ dưới đất, gã bất chợt dừng lại ngồi xuống mép giường, thần thần bí bí nói nhỏ: “Sư huynh, đệ không biết, huynh thế nào lại đột nhiên..... Khụ.....”

“Có gì nói đi.”

“Ai nha, chính là người đó đó, cái vị tiểu huynh đệ cách vách đó ——”

“Đệ ấy thì sao?”

“Không có, không có gì cả, xem như đệ chưa nói gì đi.”

“.....”

Vương Tử Chiêu đắm chìm trong thế giới của gã, việc sư huynh đột ngột là đoạn tụ khiến tâm tình gã rất quý dị. Phượng Linh Quân biết gã muốn nói gì, nhưng hần mặc kệ, người ngoài cuộc không cần biết quá nhiều. Vương Tử Chiêu buồn bực không thể hỏi, cuối cùng thở dài một tiếng, báo lại chuyện xảy ra lúc sáng, “Sáng nay cậu ta đến thăm huynh.”

Phượng Linh Quân ngẩng đầu.

Vương Tử Chiêu: “Cậu ta vừa tỉnh lại liền muốn tới thăm huynh, thương thế cậu ta khá nặng, vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, sư phụ không cho phép cậu ta ra cửa, đợi hai ngày, sáng nay thừa dịp không có người ở đây thì lén lút chạy tới thăm huynh.”

“Lúc ấy huynh đang ngủ, cậu ta nằm ở mép giường nắm tay huynh khóc rất lâu —— ông trời của ta ơi, cậu ta chẳng khác nào tiểu cô nương, khóc một cái dọa đệ sợ mất hồn, đệ còn chưa gặp người nào giống vậy đâu.....”

Phượng Linh Quân: “.....”

Sở Kiền khóc, trong lúc hấn không hay biết.

Phượng Linh Quân ần ần mi tâm, trong lòng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết là chua xót nhiều hơn hay hạnh phúc sau khi sống sót qua hoạn nạn nhiều hơn. Đại khái là hạnh phúc đi, nghe nói Sở Kiền khóc, hấn còn cảm thấy vui sướng.

E sợ là mộng, hấn âm thầm ngất phần da bên eo, cảm giác được cơn đau truyền tới mới yên tâm.

“..... Sư phụ đâu?” Phượng Linh Quân bỗng nhiên có chút thấp thỏm.

Vương Tử Chiêu an ủi: “Không có chuyện gì, sư phụ không trách huynh, người nói dù huynh không lên núi thì người cũng sẽ xuất quan.”

Ít ngày trước, hai người trở về sư môn, Vương Tử Chiêu đối với tình huống của Sở Kiền cũng không rõ, Phượng Linh Quân lại không nói tỉ mỉ, vừa xuống xe đã trực tiếp xông lên núi. Vương Tử Chiêu nghe nói, tình cảnh trên núi khi ấy rất đau lòng, người nào nhìn thấy cũng không nỡ trách phạt, sư phụ sao đành lòng trách cứ hấn?

Nhưng cứu Sở Kiền thật không dễ, sư phụ tuổi đã cao, công lực thâm hậu nên vẻ ngoài không quá lớn, nào ngờ cứu một mạng người mà thôi trên đầu người đã xuất hiện không ít tóc bạc. Song những lời này Vương Tử Chiêu đều giữ trong lòng, không nói cho Phượng Linh Quân biết.

Nhưng, gã không nói, Phượng Linh Quân chẳng lẽ lại không biết sao?

Hai sư huynh đệ không nói lời nào, an tĩnh hồi lâu. Lúc này ngoài cửa truyền tới tiếng động nhỏ, là tiếng bước chân. Vương Tử Chiêu cười nói: “Lại tới, cậu ta thật sự không chịu ngoan ngoãn trị thương mà.”

“.....”

“Được rồi, đệ không ở đây cản trở hai người nữa.”

Vương Tử Chiêu đẩy cửa đi ra, cửa vừa mở liền nhìn thấy gương mặt sưng sốt của Sở Kiền, y lặng lẽ nghiêng đầu nhìn vào trong. Vương Tử Chiêu nói cho y biết sư huynh đã tỉnh, y lập tức không thể chờ được nữa chạy vào, đến cửa cũng không thềm đóng lại, là Tử Chiêu thay y làm.

“Kiền nhi.” Phượng Linh Quân vẫn chưa thay y phục, tóc chưa buộc, sắc mặt tái nhợt lại không giấu được vẻ ngoài phong lưu trời ban của hắn. Hắn đối với Sở Kiền giang rộng hai tay, làm bộ nghiêm chỉnh nói: “Tối đây, để ta ôm đệ một cái.”

Hốc mắt Sở Kiền nóng lên, đi tới ngoan ngoãn để hắn ôm.

—— Âm.

Phượng Linh Quân ôm rất lâu, Sở Kiền gác cằm lên vai hắn, nước mắt tuôn ra ướt đầm một phần áo của hắn.

“Đệ đã khỏe chưa? Để ta nhìn xem.” Phượng Linh Quân buông tay ra cẩn thận kiểm tra thân thể Sở Kiền. Hắn chỗ này chạm một cái, chỗ kia nhéo một cái, Sở Kiền bị hắn làm cho đỏ mặt lại không dám tức giận, mặc hắn làm xằng làm bậy.

Phượng Linh Quân là người không biết tự chủ sao, nếu không lấy một thân đầy nội thương của Sở Kiền hắn cũng có thể làm được gì?

“Đệ tốt lắm.” Sở Kiền vội vàng nói. “Rất tốt, sẽ không xảy ra việc gì nữa.”

“Được.” Phượng Linh Quân nhất thời thu hồi vẻ mặt nhu tình, sắc mặt lạnh lùng nói: “Chúng ta tính sổ.”

“Tính sổ?” Sở Kiền không phản ứng kịp hỏi.

Phượng Linh Quân: “Nói, sao đêm đó đệ lại làm vậy? Hạ thuốc mê? Kiền nhi, đệ rất quá đáng.”

Sở Kiền cũng không giải thích, mặt đau buồn cúi đầu.

Phượng Linh Quân: “.....”

Chỉ có thể nói vô chiêu thắng hữu chiêu, nếu như y đáp lại mấy câu Phượng Linh Quân còn có cơ để tránh mặt, nhưng cúi đầu trực tiếp nhận sai giống như vậy, hắn sao có thể tức giận được đây?

“Thôi.” Nói không được thì không nói nữa.

Phượng Linh Quân một lần nữa ôm lấy Sở Kiền, thời gian ôm so với trước đó còn lâu hơn, bọn họ trải qua một lần sinh tử, hôm nay có thể ngồi đây thân mật cũng không dễ dàng.

Ôn chuyện rất dễ làm người ta thương tâm, chuyện cũ qua cũng qua rồi, nếu bọn họ đều không thể chịu đựng được cái chết của đối phương vậy thì sẽ cùng nhau sống, cõi đời này không còn thứ gì so với người này đáng quý hơn nữa.

Kết quả, hai người cứ thế ôm nhau cả một ngày. Hai người nằm trên giường Phượng Linh Quân, nói cũng không có bao nhiêu, thay vào đó là nhìn chăm chăm đối phương mà ngẩn người, ta nhìn đệ, đệ nhìn huynh, thỉnh thoảng cho nhau một nụ hôn cuồng nhiệt.

Trừ chuyện đó ra cũng không có chuyện nào khác. Sở Kiền đúng đã khôi phục nhưng thân thể vẫn chưa tốt lắm, cả người suy yếu, Phượng Linh Quân nhìn sắc trời, nhớ tới y sắp phải dùng dược thiện liền muốn đưa y trở về. Sở Kiền nhất quyết không đi, nắm chặt lấy ống tay áo Phượng Linh Quân, cặp mắt ướt nước, “Đệ muốn ngủ chung với huynh.”

“.....”

Trong lòng Phượng Linh Quân thật sự rất muốn đồng ý, nhưng bọn hắn đang ở sư môn, nếu để sư phụ biết khó tránh khỏi có chút xấu hổ. Sở Kiền lại không phải người tinh ý, thấy hắn không đáp ứng liền nổi giận, Phượng Linh Quân bị bức đến đường cùng đành phải đầu hàng, “Được, tối nay ta ngủ với đệ.”

“Ngày mai thì sao?” Sở Kiền hỏi.

“Chuyện ngày mai để ngày mai tính.”

“Không!” Sở Kiền chế trụ ngón tay Phượng Linh Quân, “Ngày mai cũng phải ngủ cùng nhau.”

Phượng Linh Quân: “.....”

“Được, ngày mai cũng ngủ cùng nhau.” Phượng Linh Quân nói, “Sau này không bao giờ ... tách ra nữa, ta đã sớm đáp ứng đệ, sao có thể quên chứ.”

Sở Kiền thật cao hứng, y không khỏi nghĩ xa hơn, “Vậy tương lai chúng ta đi nơi nào? Vẫn lưu lại nơi này sao?”

“Tùy đệ, đệ muốn đi đâu ta theo đệ đến đó.”

“Đệ muốn ——”

Sở Kiền dừng một chút, “Đệ muốn về Vọng Xuân sơn.”

“Được.” Phượng Linh Quân đồng ý không chút do dự, “Chờ thương thế của đệ lành ta sẽ từ biệt sư phụ, chúng ta cùng nhau trở lại Vọng Xuân sơn.”

Sở Kiền gật đầu, hai con mắt dường như sáng lên, mỉm cười nhìn Phượng Linh Quân.

Tâm Phượng Linh Quân nóng lên, hắn không khỏi nhẹ giọng nói: “Mùa đông sẽ qua rất nhanh, năm nay chúng ta lưu lại đây bồi dưỡng sư phụ được không? Đầu xuân năm sau.....”

“Đầu xuân năm sau chúng ta về Vọng Xuân sơn.”

“Được.”

Sở Kiền nằm xuống giường nâng mặt Phượng Linh Quân lên dịu dàng hôn xuống, giang rộng hai tay ôm chặt lấy hắn.

Chờ đầu xuân năm sau ——

Chúng ta sẽ không bao giờ tách rời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-son-nang-may-van>